

ΚΑΛ

11

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΒΕΛΟΣ...

Ο ΚΑΛΛΙΝΗΣ, τὸ θρυλικὸ βασιλόπουλο τῆς Νέας Πέλλας, ἡ Μπέλλα, ἡ πεντάμορφη λευκὴ συντρόφισσά του, ἡ πελώρια νέγρος Χούλα καὶ ὁ ἀνεκδιήγητος πηγμαῖος Χούπ, βρίσκονται σὲ τραμακτικὸ κίνδυνο.

Κάτι τρομεροὶ στὴν ὄψι ἀγριάνθρωποι, ὀπλισμένοι μὲ τσεκούρια ὀρμιοῦν ἐναντίον τους μὲ δυνατὲς κραυγές (*).

(* Διέβασε τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Πρὸς ἀγικώστη κοπεύθουσι».

Τὰ τέσσερα παιδιὰ βρίσκονται κυκλωμένα ἀπὸ παντοῦ. Κανένας δρόμος γιὰ φυγὴ δὲν ὑπάρχει. Εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ πολεμήσουν.

Ἡ μάχη ὁμως θὰ εἶναι ἄνιση. Τὸ τέλος τῆς μοιραίου. Οἱ ἄγριοι εἶναι πάρα πολλοὶ καὶ γερά ὀπλισμένοι. Οἱ ἥρωές μας εἶναι τέσσερις ὀλοὶ-ὀλοι καὶ ὁ ἕνας —ὁ Χούπ— δὲν μπορεῖ νὰ λογαριάζεται σὰν σοβαρὴ βοήθεια σ' ἕναν πόλεμο σώμα μὲ σώμα, τόσος δὲ τοῦ εἶναι.

— Δὲν γλυτώνουμε!, μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα σφίγγοντας τὸ μαχαίρι τῆς.

‘Η γενναία κοπέλλα είναι έτοιμη να πουλήσει άκριβιά τή ζωή της. Δεν φοβάται για τόν εαυτό της. Τό μόνο που σκέπτεται αυτή τή στιγμή είναι πώς ό σύντροφός της ό Κάλ έχει αναλάβει να φέρη εις πέρας μιιά πολύ σπουδαία αποστολή και λυπάται που ή άποτυχία έρχεται τόσο γρήγορα, στην άρχή άκάμη του ταξιδιού τους...

‘Όσο για τόν Κάλ είναι ό πιό άπειρηγόρητος άπ’ όλους. Έκτός από τήν άποστολή του που καταδικάζεται σε άποτυχία, είναι άπελπισμένος που παίρνει στο λάιμό του και τούς τρεις συντρόφους του.

‘Η καρδιά του γεμίζει άγανάκτηση έναντίον εκείνου του παράξενου άνθρώπου που βρή καν στην ζούγκλα...

‘Ο Κάλ τόν συνάντησε να κινδυνεύη από ένα τεράστιο, έξαγριωμένο λιοντάρι.. Σκότωσε τό λιοντάρι και του έσωσε τή ζωή κινδυνεύοντας γι’ αυτόν τή δική του... Κι’ εκείνος...

«Έκείνος ό άθλιος μάς πρόδωσε!», σκέπτεται τό λευκό άγόρι με λύσσα τρίζοντας τά δόντια. Έκείνος τάσκασε τή νύχτα και έστειλε τούς άγριανθρώπους να μάς σκοτώσουν! Έτσι ξεπληρώνει τήν εύγνωμοσύνη του.. ‘Α! Κι’ άν γινόταν να π΄σαι καμμιιά φορά στα χέρια μου!...»

‘Όλες αυτές οι σκέψεις και τής Μπέλλας και του Κάλ, γίνονται μέσα σε διάστημα λίγων δευτερολέπτων. Γιατί στο μεταξύ οι άγριάνθρωποι που

ούρλιάζουν άπαίσια και χοροπηδούν σαν στοιχειά, θέλουν έλάχιστα μέτρα για να τούς φτάσουν και άνεμίζουν σαν διαίμοισιμένοι τά πελώρια τσεκούρια τους...

‘Η Χούλα δεν είναι τόσο γενναία όσο τά δυο λευκά παιδιά. Τρέμει ή καμμένη από τήν τραμάρα της και δεν ξέρει τί να κάνει για να γλυτώση.

‘Η πελώρια νέγρα είναι ένα παράξενο μείγμα δειλίας και θάρρους. Όταν βλέπει ότι έχει έστω και τήν έλαχίστη έλπίδα να σώση τήν κυρά της τή Μπέλλα, μπορεί και να προσφέρει τή δική της ζωή για να τό κάνει. Μά όταν —όπως τώρα— τά βλέπει όλα χαμένα, έχει τήν πονηριά να προσπαθήση τουλάχιστον να σώση τό ταμάρι της με κάθε τρόπο.

‘Η Χούλα, λοιπόν, μόλις οι άγριάνθρωποι αρχίζουν τήν επίθεσί τους, τρέχει να σκαρφαλώση στο δέντρο που δρίσκεται κοντήτερα της.

Τό δέντρο όμως αυτό είναι μιιά νεαρή και λυγερή φοινικιά. ‘Η Χούλα πορά τόν όγκο της τά καταφέρνει μιιά χαρα στα αναριχηθείς. Φτάνει γρήγορα στην κορυφή...

‘Αλλά τότε γίνεται κάτι τρομερό για τήν καμμένη τή νέγρα:

‘Η κορυφή τής φοινικιάς είναι πολύ λεπτή. Λυγίζει κάτω από τό υπερβολικό βάρος τής Χούλας. Τό εύλύγιστο δέντρο σχηματίζει μιιά μεγάλη καμπύλη. Σιγά - σιγά ή Χούλα κα-

τεβαίνει προς τὰ κάτω, τσι ρίζοντας κιόλας συνέχεια από την τραμάρα της που βλέπει πως οι προσπάθειές της πήγαν χαμένες.

Τελικά, ενώ ακόμα κρατάει την κορυφή του δέντρου, τὰ πόδια της άκουμπούν στη γη! 'Η φοινικιά έχει σχηματίσει μὰ καταπληκτική άψίδα, που οι βάσεις της είναι ή μιά ή ρίζα του δέντρου και ή άλλη τὰ πόδια της πελώριας νέγρας.

'Ο Χούπ που δεν ενδιαφέρεται για τή μάχη και μονάχα παρακολουθεί την... άγαπημένη του, μόλις βλέπει τὸ καταπληκτικό αυτό γεγονός ξεραίνεται στά γέλια και κυλιέται κάτω από τὸ κέφι που κάνει.

— 'Αμάν! Οί άρρεβωνιαστί κις μου είναι άνοικονόμητες! τσιρίζει με τή στριγγιά φωνή του. Καλὲ Χούλεις! Νὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὸ φέρετε ακόμα πιὸ κάτω;

Κι' ὁ χαζο-πυγμαίος που πάντα κάνει ὄτι του κατέβει στὸ κεφάλι, τρέχει και σκαρφαλώνει μ' ἕνα πήδημα στην κορυφή του δέντρου βοηθούμενος από την πλάτη της Χούλας.

'Η νέγρας νευριάζει και προσβάλλεται μαζί.

— 'Α, νὰ χαθῆς, βλάκα— με τὸ μπαρδὸν κιόλας— φωνάζει έξοργισμένη. 'Ετσι πατάς καλὲ με τὰ βρωμοπόδαρά σου ἐπάνω μου; Θες νὰ μου λερώσης τὴ δαντελλένια μου ποδίτσα;

Και καταφούρκισμένη ὅπως είναι σηκώνει τὴ χερού-

κλά της για νὰ σκάση μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες της σφαλιάρες στὸν κωμικοτραγικό πυγμαίο.

Μ' αὐτὴ ἄμως τὴν κίνησι πολλὰ μαζί καταπληκτικά γεγονότα συμβαίνουν, γιατί συμπίπτει ακριβῶς με τὴν τρομερὴ ἐπίθεσι τῶν άγρίων ἐναντίον τους: Πρῶτον, καθὼς ή Χούλα σηκώνει τὸ ἕνα χέρι για νὰ τραβήξῃ χαστουκι τοῦ Χούπ, τὴς ξεφεύγει και τὸ ἄλλο που κρατάει τὴν κορυφή τοῦ δέντρου και ή τελευταία αὐτὴ τινάζεται ψηλά, μαζί με τὸν διαβολο- Χούπ που είναι σκαρφαλωμένος ἐπάνω της.

'Ο κορμὸς τοῦ εὐλύγιστου δέντρου ἰσιώνει με τρομερὴ δύναμη, σὰν τὸ ξύλο τοῦ τόξου που ἐλευθερώνεται ὅταν τοῦ ἀφήσης τὴ χορδὴ! Χτυπάει δυὸ άγρίους που ὀρμούν ἐάντιον τῆς νέγρας και τοὺς τινάζει δέκα μέτρα μακριά, ἐνῶ άγρια ξεφωνικά πόνου και λύσσης ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ στόματά τους, και τὰ τσεκούρια που κρατοῦν ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τους. Ὑστερα, τὸ χέρι τῆς τρομερῆς νέγρας που με ὄλο τὸ θυμὸ της ἐτοίμαζοταν νὰ χαστουκίση τὸν χαζο-πυγμαίο, δὲν βρίσκει βέβαια τὸ μούτρο τοῦ Χούπ, ἀφοῦ αὐτὸς έχει τιναχτὴ ψηλά σὰν ρουκέτα μαζί με τὴν κορυφή τοῦ δέντρου. Με τὴ φόρα ὄμως που έχει βρίσκει κατὰ πρόσωπο ἕναν τρίτο άγριο, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς που πηδάει νὰ ἀρπάξῃ τὴ Χούλα ἀπὸ τὸ λαιμὸ!

'Η καταπρασιακὴ ἄμως εἶναι τρομερὴ, τέτοια. πὸ μόνο

Ένας καλὰ προπονηµένος πυγµαίος σάν τόν Χούπ, θά µπορούσε νά τήν άντέξει και νά ξανασηκωθή άπό κάτω. Ό άγριος άμως τήν τρώει και δέν ξανασηκώνεται. Μένει άκίνητος σά νά τόν χτύπησαν στό κεφάλι µε σφυρί, όπως πέφτει άνάσκελα!

Στή συνέχεια αυτής τής πρωτοφανούς στήν ιστορία σφαιλάρας, που είχε τόσα τρομακτικά πραγµατικά άποτέλεσµατα, ό Καλ και ή Μπέλλα άρπάζουν άπό κάτω τά δυό τσεκούρια τών άγριών που τό δέντρο τους χτύπησε και τους τά πέταξε άπό τά χέρια κι' έτσι έχουν κι' αυτοί τώρα κά ποιο όπλο για νά άµυνθούν έναντίον τών επιδροµέων.

Και τελευταία µάς μένει ό Χούπ.

Ή ύπόθεση άμως του πυγµαίου δέν είναι τόσο άπλή

Ή Μπέλλα πολεµάει µε τους άγριους.

Πρώτη ή καυµένη ή Χούλα πέφτει στα χέρια τους...

και εύκολη για νά γραφή σε δυό μόνο γραµµές, όπως και τών άλλων.

Γιατί ό άνεκδιήγητος και έ λαφρότατος πυγµαίος, μεταβάλλεται µέσα σε µιά στιγμή άπό άνθρωπος σε ζωντανό βέλος!

Τό δέντρο άπό τό όποίο είναι άρπαγµένος, τόν τινάζει στό άέρα µε µιά δύναµη τροµερή.

Ό Χούπ φτάνει ψηλά µε τήν ταχύτητα τής άστραπής τσιρίζοντας άπό τό ξάφνιασµα και τόν φόβο του.

Όταν τό δέντρο φτάνη στό τέρµα του, µε µιά διαβολεµένη ταχύτητα που έχει άποκτήσει, αρχίζει βέβαια νά γέρνει άπό τήν άλλη µεριά.

Άλλά του χαζο-Χούπ τά χέρια δέν είναι δυνατόν νά κρατήσουν πιά µιά τέτοια αντίστασι, που ούτε τά άτσάλινα χέ-

ρια του θρυλικού Κάλ δεν θα μπορούσαν να την βαστήξουν... Τού ξεφεύγουν από τα κλαδιά του δέντρου...

"Έτσι ο κουτο-Χούπ γίνεται όπως είπαμε ζωντανό... και όμιλών βέλος! Αρχίζει να φτερουγίζει σαν όβιδα που ξέφυγε από την κάνη του κανονιού. Και συγχρόνως αφήνει ένα τρομερό τσίριγμα, που σχίζει, έτσι διαπεραστικό όπως είναι τον αέρα, μαζί με το κορμί του!

Μα η τραμάρα του χαζο-πυγμαίου, όπως άλλωστε συμβαίνει πάντα, δεν κρατάει πολύ.

Ο Χούπ έχει όλες τις φορές αγνοία του κινδύνου. Έτσι και τώρα. Όταν βλέπει ότι μέσα σ' ένα - δυό το πολύ δευτερόλεπτα δεν έχει τσακιστή πουθενά, παύει να τσίριζει

...Η Μπέλλα μοιραία ακολουθεί την τύχη της...

— Τώρα που έγιναν αεροπλάνα, δεν θα λες πια πως είσαι καρακάξα αλλά... ιπταμένη συνοδός! Σύμφωνοι;

τρομοκρατημένος και μιιά θριαμβευτική κραυγή ξεφεύγει από το λαρύγγι του:

— Παιδιά! Παιδιά! Κυτάχτε με! Έγιναν πουλί! Πραγματικό πουλί! Απ' αυτά που πετάνε!

Και εδώ που τα λέμε αυτή τη φορά ο χαζο-πυγμαίος δεν έχει και πολύ άδικο να φαντάζεται ότι έχει γίνει πουλί. Με το τρομερό του τίνοςμα πήγε πολύ ψηλά και τώρα βλέπει τα δέντρα της ζούγκλας να φεύγουν κάτω από τα έκπληκτα και γεμάτα χαρά και υπερηφάνεια μάτια του! Οι κορφές τους μοιάζουν σαν ένα καταπράσινο και μαλακό χαλί.

Ο Χούπ είναι χαρούμενος σαν... πουλάκι!...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Η ΧΟΥΛΑ, βλέποντας τις πρώτες της έκπληκτικές επιτυχίες, παίρνει περισσότερο θάρρος.

Σκύβει κι αρπάζει από κάτω τὸ τσεκούρι τοῦ άγριανθρώπου πού τὸν σώριασε ἡ... άδέσποτη καρπαζιά πού προοριζόταν γιά τὸν Χούπ. Ἄρχιζει νὰ τὸ στριφογυρίζει μηχανιασμένη μὲ τὰ πελώρια χέρια της καὶ ἕνας τρομερὸς κύκλος θανάτου άνοίγεται γύρω της, πού οἱ άγριοι δὲν τολμοῦν νὰ πλησιάσουν.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Κάλ καὶ τὴν Μπέλλα. Τὰ δυὸ παιδιὰ άγωνίζονται ἡρωικά.

Ὁ θρυλικὸς Κύριος τῆς ζούγκλας εἶναι πραγματικὸς ἡμίθεος αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς μάχης. Ἴσως νὰ μὴν ξεχώριζε καὶ σὲ τίποτα ἀπὸ τὸν μακρινὸ παιππὸ τοῦ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, τὴν ἔποχή πού κι' ἐκεῖνος σὲ νεαρὴ ἡλικία πολεμοῦσε σὰν άληθινὸ λιοντάρι ἔναντιὸν τῶν ἔχθρῶν τῆς πατρίδος του...

Μὰ ὅσο γενναῖα κι' ἄν πολεμοῦν, οἱ ἔχθροί τους εἶναι πλήθος. Ὁ κλοῖος σφίγγει σιγά-σιγά γύρω τους.

Πρῶτη ἡ πελώρια νέγρα, πού λαχανιάζει πολὺ εύκολα λόγω τοῦ ὄγκου της, μετὰ ἡ Μπέλλα, άρχίζουν νὰ κουράζονται. Τώρα ὁ Κάλ πρέπει νὰ άγωνίζεται, ὄχι μόνο γιά τὸν ἑαυτὸ τοῦ αλλά καὶ γιά νὰ ὑπερασπίσει τις δυὸ συντρόφισσές του.

Τὰ μάτια τοῦ ψάχνουν άνησυχὰ γιά τὸν τρελλο-Χούπ, αλλά δὲ τὸν βλέπει πουθενά. Δὲν παρακολούθησε τὴν καταπληκτικὴ σκηνὴ τῆς ἔκσφενδόνισσῶς τοῦ άνεκδιήγητου πυγμαίου καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔγινε.

«Θὰ τὸν σκότωσαν!», σκέπτεται μὲ λύσσα καὶ λύπη. «Ὁ καμμένος ὁ Χούπ! Εἶναι πολὺ άδύνατος καὶ μικροσκοπικὸς αὐτὸς γιά νὰ τὰ βάλῃ μ' αὐτὰ τὰ τέρατα... Ὅπου νάσαι ὅμως θάρρη καὶ ἡ σειρά μας... Τότε θ' ανταμωθοῦμε στὸν ἄλλο κόσμο...».

Μὰ ὁ Κάλ γιά μιὰ φορὰ άκόμα φαίνεται νὰ θυγαῖνη γελασιμένος στὰ προγνωστικά του. Γιατὶ ὅσο ἡ ὥρα περνάει, γίνεται φανερὸ πῶς οἱ άγριοι δὲν προσπαθοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν, αλλά νὰ τοὺς κουράσουν γιά νὰ τοὺς συλλάβουν ζωντανούς.

Γιά πρώτη φορὰ πού ἡ σκέψις αὐτὴ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ, τὰ μάτια τοῦ άστράφτουν.

— Μπέλλα!, μουρμουρίζει στὴν κοπέλλα πού πολεμὰ δίπλα του. Μὴ φοβάσαι! Δὲν θὰ πεθάνουμε... τοῦλάχιστον τώρα άμέσως... Οἱ πολεμιστὲς αὐτοὶ θὰ μᾶς αἰχμαλωτίσουν...

— Πῶς τὸ ξέρεις; ρωτᾷ ἔκπληκτη ἡ Μπέλλα, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ στριφογυρίζει τὸ τσεκούρι της γιά νὰ μὴν άφήνῃ τοὺς αντίπαλους της νὰ πλησιάζουν.

— Εἶναι μιὰ παλιὰ ανάμνησις πού ἤρθε ξαφνικά στὸ νοῦ μου.. Τάσα χρόνια ἔχουν πε-

ράσει... Πλησιάζουμε στην περιοχή της Νέας Ατλαντίδας... Θά σου εξηγήσω, Μπέλλα, όταν θά μπορούμε να μιλήσουμε...

‘Η κοπέλλα δέν λέει τίποτ’ άλλο. Δέν μπορούν βέβαια να μιλούν και να δίνουν κιόλας σκληρή μάχη ζωής ή θανάτου.

Οί μαύροι πολεμιστές βλέποντας πώς οί δυο κοπέλλες έχουν κουραστή, γίνονται επιθετικώτεροι.

Πρώτη ή Χούλα πέφτει στα χέρια τους.

— Σιγά, καλέ βάρβαροι! τσιρίζει ή νέγρα άγανακτισμένη. Άναίσθητοι είσαστε με τόν μπαρντόν κιόλας; Θέλετε να μου σκίσετε τήν δαντελλένια ποδίτσα μου έτσι πού με τραβολογάτε;

Οί άγριοι όμως πολύ λίγο ενδιαφέρονται για τήν ποδίτσα τής Χούλας κι έτσι μέσα σε λίγα λεπτά — είναι πού είναι μπλόγος κι άπό μόνη της — τήν άποκάνουν τυλίγοντάς τήν μέσα σε χοντρά φυτικά σχοινιά.

‘Η Μπέλλα μοιραία άκολουθεί τήν τύχη της σε λίγο και όπως ό Κάλ ρίχνεται πρós τόν μέρος της για να τή βοηθήσει όλοι σχεδόν οί άγριοάνθρωποι πού άπομένουν χύνονται άπάνω του με θριαμβευτικές ιαχές.

Δεκάδες γερά χέρια τόν άρπάζουν άπό παντού και τόν καθλώνουν. Τά σχοινιά περνούν με ταχύτητα πάνω άπό τόν κορμί του και τόν σφίγγουν άσφυκτικά. Σε λίγο δέν μπορεί πιά να κάνει ούτε τήν πα-

ραμικρή κίνηση.

Τόν λιοντάρι έχει νικηθή. Οί άγριοι δέν χασομερούν καθόλου. Φορτώνονται τούς αϊχμαλώτους τους και βαδίζουν με ταχύ βήμα πρós τή Δύση, πρós τόν δράμο δηλαδή πού άκολουθούσαν ως εδώ και ό ίδιος ό Κάλ με τούς συντρόφους του...

Ο ΧΟΥΠ... ΠΡΟΣΓΕΙΩΝΕΤΑΙ!

ΑΦΝΙΚΑ ό Χούπ γουρλώνει τīs ματάρες του, γιατί βλέπει κάτι πού δέν περιέμενε ποτέ να τόν δη, τούλάχιστον αυτή τή στιγμή: “Έτσι όπως φτερουγίζει στον άέρα, πάνω άπό τīs ψηλές κορφές τών δέντρων και είναι τόση ή φόρα του πού δέν λέει να άρχιση να χαμηλώνη, διακρίνει να φτερουγίζει και ένα άλλο πλάσμα, άκριβώς πλάϊ του!

Είναι ή παρδαλή καρακάξα του ή Μανταλένα!

Τόν τετραπέρατο και άφωσιωμένο πουλί, πού κάτω στη γή δέν ξεμακραίνει καθόλου άπό τόν άφεντικό της, πόσο μάλλον τώρα πού πετάει στον ούρανό, είναι ένθουσιασμένη!

‘Η καμμένη έχει νομίσει κι αυτή πώς ό τρελλο-πυγμαίος τά κατάφερε... επί τέλους να γίνη κι αυτός πραγματικό πούλί!

Για κείνη δέν είναι κανένα έξαιρετικό γεγονός κάτι τέτοιο... Μάλιστα με τήν εύκαιρία πρέπει να σημειωθή πώς ή Μανταλένα πάντα τήν είχε αυτή τήν άπορία: Γιατί δη-

λαδη οί άνθρωποι να μην πετάνε κι αυτοί, πού είναι τόσο άναπαικτώτερο και πιό ὄμορφο, ἀλλά να προτιμοῦν να σέρνονται πάνω στὸν φλοιό τῆς γῆς χωρὶς μεγάλες διαφορὲς ἀπὸ τὰ σκουλήκια, πού ὁ Θεὸς τὰ ἔφτιαξε γιὰ... μεζὲ τῶν πουλιῶν!

— Εἶδες, μωρὴ Μανταλένα!, τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ θριαμβευτικά. Εἶδες πῶς τὰ καταφέρνει πάντα ὁ ἀφεντικός σου; Εἶδα νὰ λές!

Ἡ καρσάξα ἀρχίζει τὰ χαρούμενα κاکκαρίσματα καὶ χειροκροτεῖ ἔτσι ὅπως πετάει, χτυπώντας μεταξύ τους τὰ δύο πόδια τῆς κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς.

— Καί... ποῦσαι!, συνεχίζει ὁ ἀνεκδιήγητος πτυγμαίος. Τώρα πούγιναι... ἀεροπλάνο, δὲν θὰ λές πιά πῶς εἶσαι καρσάξα, ἀλλά, ἵπταμένη συνο-

— Ἄς ἀποχαιρετηθούμε τώρα!, λέει ὁ Κάλ με ἡρεμὴ φωνή.

Τοὺς κρεμοῦν ἀπὸ τὰ σχοινιά πού τοὺς ἔχουν δεμένους...

δός! Σύμφωνοι;

Ἡ Μανταλένα τὸ ὑποδέχεται κι αὐτὸ με τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό. Ὁ Χούπ, πού δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴ μεγάλη του εὐτυχία, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Κύττα, μωρὴ! Κύττα καλὰ νὰ μοῦ πῆς: Ἐχω φτερά; Πού στὴν εὐχή τὰ ἔχω καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δῶ; Μήπως εἶναι πίσω στὴν πλάτη μου;

Ἡ Μανταλένα, πού εἶναι τὸ πιό τετραπέρατο πετοῦμενο πού ὑπάρχει στὸν κόσμο, καταλαβαίνει πολὺ καλὰ τὴν ἐρώτησι τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς καὶ γι' αὐτὸ κουνάει ἀρνητικά τὸ ἀσπείρο κεφάλι τῆς με τὸ μακρὸ ράμφος.

— Δὲν ἔχω; τσιρίζει ὁ Χούπ. Πῶς γίνεται; Δὲν θὰ πρόσσεξες καλὰ! Γιὰ ξανακύντα, μωρὴ!

Ἡ Μανταλένα κουνάει καὶ

πάλι άρνητικά τὸ κεφάλι καὶ «κακκαρίζει παράφωνα, σημάδι: πὼς οὐτ' ἐκεῖνη μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς γίνεται νὰ πετῆ ἓνα πλάσιμα χωρὶς φτερά.

— "Ὅστε δὲν ἔχω!, γκρινιαίξει ὁ Χούιπ τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο του. Τότε δὲν μπορεῖ! Κάποιος θάγῃ κάνει λάθος καὶ πετάω! Θὰ πέσω μονούλα μου, θὰ πέσω καὶ θὰ χτυπήσω τὴ μύτη μου!

Καὶ πραγματικὰ τὴ φορά αὐτὴ δὲν ἔχει ἄδικο ὁ χαζοπυγμαῖος. Γιατί ἀπὸ ὦρα ἔχει ἀρχίσει καί... χάνει ὕψος, πράγμα ποὺ ἡ φλυαρία του δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ τὸ προσέξῃ.

Οἱ κορφές τῶν δέντρων μοιάζουν σὰν νὰ ὀρμοῦν πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξουν.

Τὸ μαῦρο καὶ κοκκαλιάρικο κορμί του, ἀφοῦ διέγραψε

Ὁ ἄγριος πέφτει ἀνάσκελα σὰν νὰ τὸν χτύπησαν μὲ σφυρί.

Παίρνει τὸν κατήφορο πρὸς τὴ γῆ μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα.

στὸν ἀέρα μιὰ καταπληκτικὴ καί... ἱστορικὴ καιμπύλη, ἀγγίζει τώρα τὸ καταπράσινο χαλί τῆς ζούγκλας.

Χύνεται ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Παίρνει τὸν κατήφορο πρὸς τὸν φλοιὸ τῆς γῆς μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα.

Ἡ Μανταλένα ποὺ τὸν βλέπει κακκαρίζει φρενιασμένα. Τὸ κακκαρισμὰ της σημαίνει στὴ γλώσσα τῶν... καρακαξῶν:

«Ὅχι ἔτσι, ἠλίθιε! Δὲν προσγειώνονται ἔτσι! Θέ μου! Θὰ φᾶς τὰ μούτρα σου, καλέ! Πά! Πά! Πά! Δὲν θὰ μάθῃ ποτέ του νὰ πετᾷ αὐτὸ τὸ παιδί!...»

Μὰ ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα τὰ πλάσιμα ποὺ ὑπάρχουν ἔπάνω στὴ γῆ, ἄσχετο ἂν εἶναι δύο μέτρα μπῶι σὰν τὸν Κάλ ἢ λιγώτερο ἀπὸ ἐνάμισυ σὰν τὸν χαζο-Χούιπ.

Ἡ προβιά τοῦ πυγμαίου ἔτσι ὅπως ἀνεμίζει, σκαλώνει ξαφνικά στοῦ πεταχτό κλαδί ἐνός δέντρου. Τὸ πρῶτο — καὶ ἴσως καὶ τὸ τελευταῖο — ἐναέριο ταξίδι τῆς ζωῆς του, τελειώνει ἄδοξα.

Βρίσκεται κρεμασμένος ἀπὸ τὴν προβιά στοῦ κλαδί ἐκεῖνο, σ' ἓνα πανύψηλο δέντρο, καμμιὰ δεκαπενταριά μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ἡ Μανταλένα, κακκαρίζοντας... προσευχῆς καὶ ξόρκια ἔρχεται καὶ ἀράζει στοῦ διπλανό κλαδί καὶ τὸν κυττάζει πού εἶναι ζωντανὸς σὰν νὰ μὴν πιστεύη τὰ μάτια της.

— Ξέρεις λοιπόν, μωρὴ Μανταλένα, τῆς λέει ὁ χαζο-Χούπ μὲ μεγάλο θαυμασμό καὶ ὑπερηφάνεια, ξέρεις τὶ ἦταν αὐτὸ πού παρακούθησες; Τὴν τὸ κατάλαβα! Κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ πὼς εἶχα γίνει ἀεροπλάνο! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῶ πὼς δὲν ἤμουνα, γιατί οὔτε βούιζα οὔτε ἔλικα εἶχα!

Ἡ καρακάξα στριγγίζει κατὰ τὴ συνήθειά της κι ὁ Χούπ λέει:

— "Α ναί! Λοιπὸν θεὸς νὰ μάθης πὼς ἔγινε: Ἀπὸ σφαλιάρρα, ἀγαπητή μου! Μάλιστα ἀπὸ σφαλιάρρα πού μου ἔδωσαν οἱ Χούλες μου! Ἐπειδὴς πάτησα χωρὶς νὰ τὸ προσέξω πάνω στὴ δαντελένια ποδίτσα της, σηκώνει τὴ χειρούκλα κι ἀπὸ κεῖ καὶ ὑστερα βρέθηκα νὰ πετάω στὸν ἀέρα γρηγορότερα κι ἀπὸ σένα, μωρή! Τί! Ψέματα; Οὐ μᾶσαι πόση ὥρα ἔκανες νὰ

μὲ φτάσης;

Ὁ χαζο-Χούπ ξαφνικά σταματάει τὴ φλυαρία. Κυττάζει κάτω ἀπ' τὰ πόδια του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸν φόβο του. Βλέπει τὸ χάος τῶν δεκαπέντε μέτρων πού ἀνοίγεται ἀπὸ κάτω του καὶ ἡ ψυχὴ του φτερουγίζει χειρότερα ὅπ' ὅ,τι φτερουγίζε αὐτὸς τὸ ση ὥρα.

Γιατὶ ἀπλοῦστατα ὁ ἀσυναγώνιστα ἀνόητος Χούπ, δὲν εἶχε καταλάβει πὼς ἔχει κρεμαστῆ σὲ δέντρο. Νόμιζε ἀπλοῦστατα ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα, πὼς ἔπεσε κάτω στὴ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κατὰ τύχη στάθηκε ὄρθιος!

ΘΑΝΑΤΟΣ!

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ πολεμιστὲς μὲ τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς φτάνουν σ' ἓνα ξέφωτο πού εἶναι χτισμένο ἓνα χωριὸ ἀπὸ ἀχυρένιες καλύβες.

Καθὼς ζυγώνουν, πελώρια «γκόνγκ» ἀπὸ τεντωμένα δέρματα ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν καὶ γίνεται δαιμονισμένη φασαρία.

Πλήθη ἄλλων ἀγρίων, ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες μαζεύονται γύρω τους καὶ ἀρχίζουν νὰ ξεφωνίζουν καὶ νὰ χοροπηδᾶνε μὲ ἀσυνήθιστη μανία.

Καθὼς ἡ συνοδεία προχωρεῖ πρὸς τὴ μέση τῆς μεγάλης πλατείας, τὸ πλήθος μαζεύεται ὀλοένα καὶ περισσότερο.

Ὀλόκληρος ὁ λαὸς τοῦ πολεμικοῦ χωριοῦ συγκεντρώνεται τέλος στὴν πλατεία αὐτή, ἔξω ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη καλύβα, στολισμένη μ' ἓνα πλήθος ἀνθρώπινες νεκροκεφαλές.

Ἐκεῖ στοματοῦν. Πετοῦν τοὺς αἰχμαλώτους στὸ χῶμα μπροστὰ στὴν εἴσοδό της.

Ὁ Κάλ βρίσκεται κοντὰ στὴ Μπέλλα.

— Ἐξήγησέ μου!, τοῦ λέει ἡ κοπέλλα μὲ τρομερὴ περιέργεια. Ἐξήγησέ μου πῶς ἤξερες πῶς θὰ μᾶς αἰχμαλωτίσουν καὶ ὅτι πλησιάζομε στὴν περιοχὴ τῆς Ἀτλαντίδας;

— Οἱ Ἀτλαντες εἶναι ἕνας τρομερὰ δυνατὸς λαός, ἀποκρίνεται ὁ Κάλ. Δυνατώτερος ἀκόμα κι ἀπὸ τοὺς Μακεδόνες, γιατί εἶναι πολὺ περισσότεροὶ ἀπὸ μᾶς... Ὅλες οἱ ἄλλες φυλὲς ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους, εἶναι ὑπόδουλες σ' αὐτούς. Ἡ δύναμὶς τους εἶναι τέτοια ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν ἐξαφανίσει ἢ νὰ διώξουν πολὺ μακριὰ τίς φυλὲς αὐτές. Μὰ τοὺς συμφέρει νὰ τοὺς ἀφήνουν, γιατί ἔτσι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ στὴν Νέα Ἀτλαντίδα χωρὶς τὴν ἔγκρισί τοῦ βασιλιᾶ της! Οἱ λαοὶ σὰν κι αὐτὸν ποὺ μᾶς ἔχει στὰ χέρια του συλλαμβάνουν ὅποιον δῆποτε τηγυρίζει σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ὅσοι δὲν εἶναι φίλοι τοῦ βασιλιᾶ τῆς Νέας Ἀτλαντίδος καὶ συλληφθοῦν.. πεθαίνουν!

— Καὶ τότε ἐμᾶς γιατί δὲν μᾶς σκότωσαν;

— Οἱ ἄγριοι ἐτούτοι δὲν ξέρουσαν ἂν εἴμαστε γνωστοὶ καὶ φίλοι τῶν Ἀτλάντων...

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθουν;

— Θὰ δῆς!, μουρμουρίζει τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Πραγματικὰ τὴ στιγμὴ αὐ-

τὴ ἕνας ἄγριος βγαίνει ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς μεγάλης ἀγχιρηνίας καλύβας. Φοράει ἐπάνω του ἕνα σωρὸ στολίδια ποὺ δὲν τὰ φοράει κανεὶς ἄλλος ἀπ' ὅλο τὸ πλῆθος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς.

Κυττάζει τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους μὲ βλοσυρὴ ματιά. Κάποιος πολεμιστὴς πάει κοντὰ του καὶ κάτι τοῦ λέει δυνατά.

Ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅλες τίς διαλέκτους τῆς ζούγκλας.

Ἐξηγεῖ στὴν Μπέλλα τὰ λόγια του:

— Τοῦ λέει πῶς ὥσπου νὰ μᾶς συλλάβουν σκοτώθηκαν δώδεκα ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς τους!

Ὁ φύλαρχος στὰ λόγια αὐτὰ μανιάζει. Κουνάει τὰ χέρια του ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν αἰχμαλώτων καὶ ξεφωνίζει ἄγρια.

— Θὰ διατάξῃ νὰ μᾶς σκοτώσουν!, μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα.

— Ὅχι ἀκόμα..

Πραγματικὰ τὴν ἴδια στιγμή μέσα στὴν μεγάλη πλατεῖα τῆ γεμάτῃ πλῆθος ἀγχιρηνίων, ποὺ οὐρλιάζουν ξέφρενοι, ἀπλώνεται μονομιᾶς ἡσυχία.

Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος βγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς μεγάλης καλύβας. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει καιμιὰ ἀπολύτως ὁμοιότητα μὲ τοὺς ἀγρίους ἐκείνους.

Φοράει στὸ κεφάλι του ἕνα κίσημένο κράνος ποὺ φωσφορίζει ἐκτυφλωτικὰ στὸ πρω-

νό φως του ήλιου. Το στήθος του ολοκληρω το σκεπάζει ένας μεταλλικός θώρακας θαμμένος κόκκινος. Στους ώμους έχει κάτι παράξενα διάσημα, σαν σειρήνια αξιωματικού. Από κάτω φοράει κάτι σαν φουστανέλλα όπως και οι Μακεδόνες, αλλά καφετιά.

Το χρώμα του προσώπου αυτού του ανθρώπου, είναι λευκό. Δεν μοιάζει όμως για Ευρωπαίους, ούτε για Αμερικανούς, ούτε για Ασιάτες. Η καταγωγή του είναι παράξενη.

Η Μπέλλα τον κυττάζει με τρομερή περιέργεια.

Η Χούλα τον καμαρώνει:

— Ένας τέτοιος άντρας είναι για... μένα!, τσιρίζει. Όχι εκείνος ο ήλιθος πυγμαίος που άμα τον πιάσω θα τον κάνω του άλατιού, γιατί μου λέρωσε την ποδίτσα μου!

— Είναι αξιωματικός του

— Έγινα πουλί!, τσιρίζει ο Χούπ. Πραγματικό πουλί! Από αυτά που πετάνε!

στρατού της Νέας Ατλαντίδος!, λέει. απλά ο Κάλ.

Η Μπέλλα κυττάζει τώρα τον σύντροφο της.

— Τι γυρεύει εδώ πέρα; μουρμουρίζει.

— Αυτός θα πη ποια είναι η τύχη μας!... Οί άγριόανθρωποι αυτοί δεν μπορούν να ξέρουν ποιοι από τους διαβάτες είναι φίλοι των Ατλάντων και ποιοι όχι... Σε κάθε τέτοια βάρβαρη πολεμική φυλή υπάρχει κι από ένας αξιωματικός. Εκείνος κυττάζει τους ξένους.. Όπως εξετάζει εμάς τώρα.. Αν τους ξέρη... αν έχη διαταγές να τους αφήση να ζυγώσουν στην Ατλαντίδα, λέει στους άγριους και τους έλευθερώνουν. Γιατί ρα οί ίδιοι αυτοί άγριοι γίνονται φύλακες τους και τους οδηγούν εν ασφάλεια μέχρι την μεγάλη πόλι... Αν όμως του είναι έντελώς άγνωστοι και δεν έχει σχετικές διαταγές... τότε...

— Τότε οί αιχμάλωτοι πεθαίνουν!, συμπληρώνει η Μπέλλα με φωνή που δεν τρέμει καθόλου.

— Ακριβώς...

— Δηλαδή δεν υπάρχει καμιά περίπτωση να τη γλυτώσουμε...

— Δεν υπάρχει περίπτωση ή απόφασίς του να είναι άλλη από το να μάς σκοτώσουν!, τη διορθώνει το άτρόμητο παιδί. Από κει ως την έλπίδα να γλυτώσουμε, είναι πολύ μακριά...

— Έλπίζεις ακόμα;

— Πάντα πρέπει να έλπι-

ζης έφ' όσον ζής... Μπέλλα...
 Ιβλέπεις πουθενά εκείνον τόν...
 τόν ξένο;

— Αυτόν που μάς πρόδω-
 σε;

— Αυτόν!, λέει με σφιγμέ-
 να χείλια ο κύριος της ζούγ-
 κλας. Δεν βρίσκεται ανάμεσα
 σ' έτούτο τόν πλήθος... Γιατί
 άραγε;

— Μήπως πιστεύεις άκόμα
 ότι μπορεί να μην είναι προδό-
 της; μουρμουρίζει ή Μπέλλα
 και τά μάτια της αστράφτουν
 άπό μίσος στη θυμησι του ξέ-
 νου εκείνου...

— "Όχι, άποκρίνεται ο
 Κάλ. Δεν πιστεύω τίποτα τέ-
 τοιο... 'Απλώς άνησυχώ που
 δεν τον βλέπω... 'Ισως έτοι-
 μάζουν κάτι χειρότερο... Θα
 δούμε...

Ο άξιωματικός της 'Ατλαν-
 τίδας κυττάζει πολύ προσε-
 κτικά αυτή τη στιγμή τους
 τρεις αίχμαλώτους. Τά μάτια
 του περνούν χωρίς σημασία
 άπό τόν πρόσωπο της Χούλας
 και σταματούν μ' έπιμονή σ'
 εκείνο της Μπέλλας. Την κυτ-
 τάζει παραξενεμένος και με
 θαυμασμό... Μά ένας ξαφνι-
 κός φόβος λάμπει στα μάτια
 του. Άποστρέφει τόν πρόσωπο
 άπό την πεντάμορφη νέα και
 κυττάζει σκληρά τόν Κάλ.

— Μοιάζεις για Μακεδό-
 νας!, τού φωνάζει αύστηρά.

Τό λευκό άγόρι άνασηκών-
 νει τούς ώμους σάν να μην κα-
 ταλαβαίνει τίποτ' άπό τά λό-
 για του.

Έκείνος τότε προχωρεί
 πρός τόν μέρος του παιδιού και
 στέκεται μπροστά του.

'Η προβιά του πυγμαίου σκαλώ-
 νει ξαφνικά στο πεταχτό κλαδί
 ένός δέντρου.

Τόν κυττάζει βαθειά στα μά-
 τια.

Ο Κάλ όμως δεν φαίνεται
 να τόν φοβάται καθόλου. Τό
 πρόσωπό του παραμένει ήρε-
 μο σάν να μην συμβαίνει άπο-
 λύτως τίποτα.

— Άπό πού έρχεστε; μου
 γρίζει ο άξιωματικός.

Ο Κάλ σηκώνει και πάλι
 τούς ώμους του. 'Η Μπέλλα
 κάνει τό ίδιο.

'Η Χούλα τού χαμογελάει
 γλυκά αλλά εκείνος δεν της
 δίνει καμμιά σημασία και ή
 νέγρα θυμώνει.

— Μμ! Άπό μεγάλο τζά-
 κι είναι ο κύριος!, τσιρίζει πε-
 ριφρονητικά. Κυττάξε μού-
 τρο! Τώρα που τόν καλοπρο-
 σέχω δεν μου άρέσει καθόλου.
 Με τόν μπαρντόν κιάλας!

Ο άνθρωπος άπό την 'Α-

τλαντίδα κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ τοὺς τρομάξει!

— Εἶσαι Μακεδόνας! Πατριδα σου εἶναι ἡ Νέα Πέλλα!, μουγγρίζει ἄγρια. Μὴν τὸν ἀρνήσαι γιατί θὰ πεθάνης ἀπὸ τὸ χέρι μου ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμή..

Καὶ τὸ χέρι του φουχτώνει τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ κίνηση.

Ὁ Κάλ τότε, ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγη ἓνα μουγγρητὸ σὰν κλάμα καὶ ὕστερα ξεφωνίζει κατατρομαγμένος σὰν ἀρνὶ πού τὸ σφάζουν!

Ἡ Μπέλλα τὸν παρατηρεῖ μαριμαρωμένη ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Δὲν τὸ περίμενε ποτὲ πὼς ἦταν δυνατὸν ὁ Κάλ νὰ δείξη τέτοιον τρόμο μπροστὰ στὸ θάνατο πού τόσες φορές ὡς τώρα τὸν ἔχει ἀψηφήσει.

Μὰ μέσα σὲ μιὰ στιγμή καταλαβαίνει τὸ λάθος τῆς καὶ ἡ ἐκπληξι τῆς γίνεται ἀπέραντος θαυμασισμὸς γι' αὐτὸ τὸ γενναῖο παιδί, πού δὲν εἶναι μόνο γενναῖο σὰν τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, ἀλλὰ καὶ πανοῦργο σὰν τὸν Ὀδυσσεά!

Ὁ ἀειωματικὸς τῆς Ἀτλαντίδας ξεγελιέται καὶ γελάει σαρκαστικὰ σὰν νὰ ἔκανε ἓνα μεγάλο κατόρθωμα.

— Ἔτσι ξεχωρίζω ἐγὼ ἀμέσως ἂν ἓνας λευκὸς εἶναι Μακεδόνας ἢ ὄχι!, βρυχάται ἄγρια. Ἐσὺ εἶσαι ἓνα κοτόπουλο πού τρέμει ἀπὸ τὸν φόβο! Οἱ Μακεδόνες δὲν φοβούνται τὸν θάνατο!.. Δὲν μὲ νοιάζει τί εἶσαι ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα!... Δὲν ἔχετε καιμιὰ ἀ-

ξία καὶ καιμιὰ σημασία γιὰ κανέναν! Θὰ πεθάνετε! Κρίμα μόνο γιὰ τὴν ἄμορφη κοπέλλα! Θὰ τὴν ἔπαιρνα στὴ Νέα Ἀτλαντίδα, μὰ τὴν πίστι μου... ἂν δὲν φοβόμουν τὴν ὀργὴ τοῦ βασιλιᾶ μου, πού ἀπαγορεύει ρητῶς νὰ πατήση ἐκεῖ τὸ πόδι τῆς μιὰ ξένη... Ἄς εἶναι.. Μπρός! Σκοτώστε τους! Κάντε τους ὅτι θέλετε! Εἶναι δικοὶ σας!

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ξεφωνίσε μὲ τρομερὴ φωνὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαοῦ τῶν ἀγριαενθρώπων, πού μέσα σὲ μιὰ στιγμή ξεσποῦν σὲ ἄγριες ζητωκραυγὲς καὶ πολεμικὲς ἰαχές.

— Χαθήκαμε τώρα! μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα στ' αὐτὴ τοῦ συντρόφου τῆς.

— Ἀκόμα ζοῦμε!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος μὲ σταθερὴ φωνὴ καὶ ἡ κοπέλλα νοιώθει θαυμασισμὸ γι' αὐτὸν ἀκόμα μιὰ φορά, μπροστὰ στὸν θάνατο...

Ο ΧΟΥΠ ΨΑΧΝΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΙ

Ο ΧΑΖΟ-ΠΥΓΜΑΙΟΣ ξελαρυγγιάζεται τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρομάρα του:

— Μωρὴ Μανταλένα! Δὲν μιλούσες, μωρὴ, τόση ὥρα, πὼς θρυσκόμαστε στό... ρετιρὲ κι ἐμένα μου φάνηκε πὼς εἶχα φτάσει στὸ Ἰσόγειο!! Θὲς νὰ πῶσ νὰ τσακιστῶ ἀπὸ δῶ πάνω, χαζομαρία. ἢ μπὰς καὶ νόμισες πὼς ἔχω τίς φτερούγες σου; Ἔτσι ἐπειδὴ ἔτυχε καὶ πέταξα μιὰ φορά, νομίζεις πὼς αὐτὸ θὰ γίνεται τώρα σχοινι-κορδόνι;

"Αχ! Φουκαριάρα μου! Έπρεπε να πέσω από δω πάνω και να σκοτωθώ έντελώς!.. Έχικαι τότε θάβλεπες τι θα σου κάνα ύστερα, κοκκορόμυαλη!

Κι ό Χούπ μ' αϋτήν την τε λειπαία κοτσάνα άγκαλιάζει τὸ κλαδι του δέντρου που βρίσκειται κρεμασμένος και ύστερα από χίλια βάσανα καταφέρνει να ξεμπλέξη την πιασμένη προβιά του.

Για τον χαζο-πυγμαίο δεν είναι καθόλου δύσκολο να κατέβη από τὸ πανύψηλο δέντρο. Όπως έχομε πη κι άλλη φορά, σε όλα μπορεί να μὴν τὰ καταφέρνει καθόλου καλά, αλλά στο σκαρφώνωμα τών δέντρων είναι σωστός πίθηκος.

Μόλις τὰ ποδαράκια του πατούν τὰ φύλλα με τὰ όποία είναι στρωμένη ή γή μέσα στη ζούγκλα, ή παρδαλή καρακάξα του έρχεται και προσγειώνεται πάνω στον ώμο του.

—Μωρή Μανταλένα, τῆς λέει ό Χούπ, τέτοιο ρεκόρ σαν αυτό που έγινε σήμερα από ισφαιάρα, δεν πρόκειται να ξαναγίνη ποτέ τών ποτών! Πρέπει λοιπόν να μετρήσουμε την απόστασι ανάμεσα στο σημείο που βρισκόμαστε αϋτή τη στιγμή και εκεί που έπεσε ή ιστορική καρπαζιά! Ξεκινάμε!

Ό άνεκδιήγητος πυγμαίος ξεκινάει στ' αλήθεια με γρήγορο βήμα και μετράει φωναχτά τις δρασκειλιές του.

— Μιά, δυο τρεις, τέσσερις, πέντε, έξη, έπτά, όκτώ, έννεα, δέκα!

Σταματάει ξαφνικά τὸ μέτρημα και μαζί και τὸ περπάτημα.

— Και τώρα τι θα γίνη, μωρή, λέει στην καρακάξα του, που δεν ξέρω να μετράω περισσότερο από τὸ δέκα; Καλά τῆς έλεγα εγώ τῆς γρηάς μου να μου μάθη και ως τὸ έντεκα, αλλά εκείνη τίποτα! Τώρα δεν θα είχαμε τέτοιες δυσκολίες!

Η Μανταλένα κακκαρίζει και χοροπηδάει πάνω στο καπέλλο του, που έξακολουθει πάντα να είναι περασμένο μ' ένα βέλος, πέρα-πέρα.

— Σιγά, μωρή!, τσιρίζει ό Χούπ νευριασμένος. Θα μου χαλάσης τον άνεμοδείχτη, πα ναθεμά σε! Άκου εδῶ τι θα κάνουμε: Θα ξαναμετρήσω από τὸ ένα ως τὸ δέκα και θα θυμάμαι ότι έχω μετρήσει δυο φορές. Υστερα θα τὸ ξαναμετρήσω και θα θυμάμαι πῶς τὸ μετρήσα τρεις. Μετά τέσσερις. Μετά πέντε... Όταν ξαναφτάσουμε στο δέκα και έχω μετρήσει δέκα φορές από τὸ ένα ως τὸ δέκα.. Τι θα γίνη τότε; μουρμουρίζει ξαφνικά και ζυνει τὸ κεφάλι του με άπορία. Λοιπόν Μανταλένα, ή θεία Χουρουχούρου, μου έλεγε πῶς υπάρχει στον κόσμο ένας άνθρωπος, που ζέρει να μετράει συνεχεια! Όχι ως τὸ δέκα κι' ως τὸ έντεκα! Συνέχεια -συνέχεια να μετράω ώσπου να πεθάνη και να πάθη γλωσσοδέτη! Τὸ πιστεύεις εσύ; Έγώ όχι! Γιατί αν υπήρχαν τόσο πολλοί αριθμοί, θάξερα και

γώ μερικούς παραπάνω! Λοιπόν πιάσαμε τη λίμνα και τὸ ξέχασα: Τὶ θὰ γίνῃ ὅταν ἔχω μετρήσει δέκα φορές ὡς τὸ δέκα; Ὅα θυμῶμαι πὼς ἔχω μετρήσει μιά φορά μέχρι σκα σίματος κι' ἐπειτα θὰ ἀρχίσω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή! Καὶ θὰ παρακαλέσω τὶς Χοῦλες μου ἢ τὴν Μίς Ἀμερικὴ νὰ με μάθουν νὰ μετρώ κι' ὡς τὸ ἔντεκα γιὰ νὰ γλυτώσω πιά ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἱστορίες! Ἐμπρός, μωρὴ Μανταλένα! Ξαναξεκινᾶμε!

Κι' ὁ κωμικὸς πυγμαῖος ἀρχίζει καὶ πάλι νὰ περπατᾷ μέσα στὴν ἀνεξερεύνητη ζούγκλα μετράοντας:

— Ἔνα, δύο, τρία τέσσερα...

Ἄλλὰ ἡ πραγματικότης εἶναι πολὺ δραματικὴ καὶ οὔτε περνᾷ καν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Χούπ: Οὔτε ξέρεי ἀπὸ ποῖα σημεῖο ξεκίνησε... ἀεροπορικῶς, οὔτε ἔχει ἰδέα πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνει τώρα!

Τέτοιες λεπτομέρειες ὁμως εἶναι πολὺ νὰ ζητᾶμε νὰ ἀπασχολήσουν τὸ μυαλὸ τοῦ Χούπ. Ἐκεῖνος ἔνα ξέρει: Ὅτι ἀπὸ τὴ σφαλιὰρα τῆς πελώριας νέγρας, ἀπομακρύνθη κε ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ βρίσκονταν οἱ σύντροφοί του. Κι' ἔνα μόνο καταλαβαίνει: Ὅτι περπατώντας εἶναι δυνατόν νὰ

— Πατρίδα σου εἶναι ἡ Πέλλα! Μὴν τὸ ἀρνηθῆς, γιατί θὰ πεθάνῃς αὐτὴ τῇ στιγμῇ!

Χύνονται προς την άπεραντη ζούγκλα, κρατώντας στα χέρια τους αιχμαλώτους των.

Ξαναφτάσει ως εκεί που τους έχασε για να τους ξαναβρή! Δεν έχει ποτέ τύχει στη ζωή του ν' άκουση ότι τὰ σημεῖα του όρίζοντα είναι ...τέσσερα! Καί να βρισκόταν κάποιος να του πη πώς για να πάη στο μέρος άπ' όπου τινάχτηκε σαν όβιδα, πρέπει να βαδιση δυτικά, ενώ τώρα πηγαίνει προς τὸ βορριά, δεν θα καταλάβαινε άπολύτως τίποτα...

'Αλλά και ούτε είναι δυνατόν να βρεθῆ κανείς για να τον καθοδηγήσει σ' εκείνο τὸ έρωμο και άγριο μέρος που είναι γεμάτο άφάνταστους κινδύνους... 'Ετσι τὸ φουκαρά

του Χούπ δεν τὸ μένει άλλο παρά να ..περπατάη! Καί περπατώντας έχει μετρήσει άπειρες φορές ως τὸ δέκα... Πάμπολλες ως τὸ δέκα φορές δέκα... 'Αρκετὲς... μέχρι σκασίματος...

Καί ξαφνικά σταματᾶ και πάλι και τὰ βάζει με τὴν παραδαλή καρικάζα του!

— Μωρὴ Μανταλένα!, τῆς λέει. 'Εδὼ σὲ θέλω τώρα! Μὲ τρησα δέκα φορές μέχρι σκασίματος κι' άκόμα δεν έχουμε φτάσει! Τί θά γίνη τώρα σὲ παρακαλώ; Τί θά μετρήσω παρακάτω;

'Η Καρακάζα κρῶζει παρά φωνα, αλλά ό Χούπ δεν τὴν

καταλαβαίνει.

— Μὲ φώτισες!, τῆς κάνει νευριασμένους.

Κι' ἀπότομα οἱ ματάρες του σπιθίζουσαν σάν τσακμακόπετρες.

— Βρῆκα!, τσιρίζει χαρούμενος. Κάθε φορά πού θά μετρώ μέχρι σκασίματος ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θά σοῦ θυγάζω κ' ἀπὸ ἓνα πούπουλο καὶ θά τὸ βάζω στὸ καπέλλο μου! Ὅταν θά φτάσουμε, θά βάλω τὸν ξυλάρια νὰ μετρήσῃ τὰ πούπουλα καὶ νὰ μοῦ κἀνῃ τὴ σούμα! Κι' ἂν πάλι σέ... μαθήσω ὀλόκληρη καὶ δὲν ἔχουμε φτάσει, βρίσκω κανένα καινούργιο κόλπο! Ἔλα δῶ!

Ἄλλὰ ἡ Μανταλένα καταλαβαίνει φαίνεται τὰ σκούρα ἀπὸ τὸ ὕψος του. Ὅχι μόνο δὲν πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος του πού τὴ φωλιάζει, ἀλλὰ πάει καὶ σκαρφαλώνει στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλότερου δένδρου!

— Βρὲ χαζοπούλι!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος θυμωμένος. Θά σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ὕστερα τὰ πούπουλά σου! Τί νὰ τὰ κῆνω ἐγώ; Ἔλα δῶ πού σου λέω!

Ἡ παρδαλὴ καρακάξα ὁμως εἶναι τετραπέρατη. Δὲν τὸ κουνάει ρούτι ἀπὸ τὸ πόσιό της.

— Δὲν μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη!, λέει ὁ Χούπ κουνώντας τὴν κεφαλα του. Φοβάται μήπως δὲν τῆς ἐπιστρέψω τὰ πούπουλά της! Ἄλλα δὲν βαρύνονται! Ὁ Χούπ εἶναι σοφὸ κεφάλι! Θά τὰ καταφέρω!

Θὰ βρῶ ἄλλου εἶδους μέτρημα! Ἄ! Νά το κιόλας! Δέκα φορές μέτρημα... μέχρι σκασίματος, θά εἶναι μία... μέχρι ἀηδίας! Ὑπέροχα! Ἐγὼ λοιπὸν μετρήσει μιά φορά μέχρι ἀηδίας ὡς τώρα! Κι' ἀρχίζουμε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή: Ἐνα, δύο, τρία...

Κι' ὁ ἀνεκδιήγητος καὶ τριπίθαμος Χούπ, συνεχίζει τὸ δρόμο του πρὸς τὸ ἀγνωστο καὶ ἰχνάται μῆσα στὴν ὀργιαστικὴ θλάστησι τῆς ζούγκλας πού ὅσο πηγαίνει γίνεται πιὸ πυκνὴ καὶ πιὸ μυστηριώδης...

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ, πού κρατοῦν αἰχμαλώτους τὸν Κάλ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα, πανηγυρίζουσαν σάν λαβοὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ ἀξίωματικός τῆς Ἀτλαντίδος, τοὺς ἔδωσε τὴν ἀδεία νὰ κάνουν ὅτι θέλουν τοὺς αἰχμαλώτους των. Χοροπηδοῦν σάν στοιχειὰ χορεύοντας ἓναν πρωτόγονο, πολεμικὸ χορὸ καὶ μιά φοβερή, ρυθμικὴ κραυγὴ ὑψώνεται ὡς τὰ μεσοῦρανα ἀπὸ τὰ στόματά τους.

— Τί λένε; ρωτᾶει ἀνατριχιάζοντας τὸν γιγαντώσωμο σὺντροφό της ἡ λευκὴ κοπέλλα.

— Τὰ λόγια τους, ἐξηγεῖ ὁ Κάλ, σημαίνουν: «Θάνατος Θάνατος! Στὴν κοιλάδα τῶν τεράτων!».

Ἡ Μπέλλα βλέπει πῶς ὁ σὺντροφός της ἔχει χλωμιά-

σει έλαφρά προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια. Καταλαβαίνει πῶς ὁ κίνδυνος εἶναι φοβερός καὶ πῶς ὁ γυῖος τῆς ζούγκλας δὲν φοβάται γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ἔχει χλωμιάσει, ἀλλὰ γι' αὐτήν.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ κοιλάδα; τὸν ρωτᾷ ἡρεμα.

— Εἶναι ἓνα μέρος ποὺ τὸ κατοικοῦν ἄγρια θηρία, μωρ μωρίζει ἀόριστα τὸ λευκὸ παιδί. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ γλυτώσης ἂν σ' ἀφήσουν ἐκεῖ πέρα καὶ μάλιστα δεμένον...

Ἡ Μπέλλα καταλαβαίνει καὶ πάλι τί ἀκριβῶς ἐννοοῦν τὰ λόγια τοῦ ἀγοριου. Γιὰ νὰ λήθῃ ὁ Κάλ πῶς εἶναι δύσκολο νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα, σημαίνει πῶς κανεὶς μὲχρι τώρα δὲν ἔχει ξεφύγει ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ μέσα. Φυσικὰ, οἱ ἐλπίδες εἶναι ἐλάχιστες. Μὰ τὸ λευκὸ κορίτσι δὲν θέλει νὰ δείξῃ στὸν σύντροφό της ὅτι φοβάται.

— Ἐμεῖς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ ξεφύγουμε στὸ τέλος!, τοῦ λέει χαμογελαστά. Μὰ κι' ἂν ἀκόμα δὲν τὰ καταφέρουμε ὅλοι μαζί, σὲ παρακαλῶ νὰ φύγῃς μόνος σου, Κάλ! Μόλις βρῆς εὐκαιρία, νὰ κυττάξῃς νὰ δροσπετεύσης! Ἐχεις μιὰ σπουδαία ἀποστολὴ νὰ τελειώσης!

— Δὲν θὰ σ' ἀφήσω Μπέλλα! Ἄν εἶναι νὰ πεθάνουμε θὰ πεθάνουμε ὅλοι μαζί! Ἡ θὰ γλυτώσουμε ὅλοι!

— Εἶσαι ὁ αὐριανὸς βασιλάς τῆς ἱερῆς Πέλλας!, τοῦ λέει ἡ Μπέλλα σοβαρά. Ἐ-

χεις ὑποχρέωσι ἀπέναντι στὴ πατρίδα σου, νὰ κυττάξῃς πρῶτα τὸ δικό της συμφέρον. Ἄν βρῆς λοιπὸν καιμιά εὐκαιρία, φύγε... Μόνο..

— Μόνο τί; μωρμωρίζει τὸ λευκὸ ἀγόρι μὲ συγκίνηση.

— Μόνο ἂν φύγῃς καὶ δὲν... ξαναἰδωθοῦμε... Τότε πὲς στὸν πατέρα σου, Κάλ, πῶς ἡ κοπέλλα ποὺ ἔχεις διαλέξει γιὰ συντρόφισσα τῆς ζωῆς σου, ἦταν ἀξία γιὰ νὰ πάρῃ θεσι κοντὰ σ' ἓνα γευναῖο Μακεδόνα!

Ὁ Κάλ καταλαβαίνει ὅτι ἡ Μπέλλα ἔχει δίκιο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τῆς πῆ τίποτα. Ἡ καρδιά του πλημμυρίζει ἀπὸ συγκίνηση, θαυμασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη. Τὰ μάτια τοῦ ἠρώα, βουρκώνουν!

— Ἄν πεθάνω τώρα, θὰ πεθάνω εὐχαριστημένος!, λέει ὁ Κάλ. Γιατί εἴτε τὸ θέλω εἴτε ὄχι, Μπέλλα, βλέπω πῶς δὲν ἔχουμε πιὰ καιμιά πιθανότητα νὰ γλυτώσουμε!

Δὲν προλαβαίνουν νὰ ποῦν περισσότερα. Μερικοὶ μαῦροι ἀγριάνθρωποι, ὁμοῦν πρὸς τὸ μέρος τους. Τοὺς ἀρπάζουν στὰ χέρια ἔτσι ὅπως εἶναι δεμένοι. Μὲ τρομεροὺς ἀλαλαγμοὺς χύνονται πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ χωριοῦ κι' ἀπὸ κεῖ στὴν ἀπέραντη ζούγκλα.

Γρήγορα ἀφήνουν πίσω τους μαικρὰ τὸ χωριὸ μὲ τίς ἀχυρένιες καλύβες καὶ χάνονται ἀνάμεσα στὴν ἄγρια βλάστησι.

Καιμιά δεκαριά εἶναι τώρα οἱ πολεμιστὲς ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους τοὺς

τρεις αιχμαλώτους. Και δεν χρειάζονται περισσότεροι. Οί ηρώες μας είναι τόσο καλά δεμένοι που δεν υπάρχει καμμία ελπίδα να καταφέρουν να ελευθερωθούν για να απειλήσουν τους φρουρούς τους.

Ο Κάλ κάνει απεγνωσμένες προσπάθειες για να καταφέρει να σπάσει τα σκιοινιά του, αλλά είναι τελείως αδύνατον να το πετύχει. Κουράζεται χωρίς κανένα κέρδος και οι σάρκες του γεμίζουν αίματα.

Κατά το μεσημέρι οι φύλακές τους σταιματούν. Αφήνουν τους αιχμαλώτους των κάτω. Εκείνοι που πηγαίνουν μπροστά σκοτώνουν κάποιο άγριο ζώο και ανάβουν μια μεγάλη φωτιά για να το ψήσουν να γευματίσουν.

Ο Κάλ βρίσκεται πάλι κον

— Ίηιι! Τέτοιο πράμα δεν περίμενα να το δω στα μάτια μου τ'αργιόλικά! Άχλάδια π'ρου μιλάνε!!

τά στη Μπέλλα και τη Χούλα. Μπορούν να κουβεντιάσουν ακόμα μια φορά για λίγο... Άσως για τελευταία φορά στη ζωή τους.

— Πού μάς πηγαίνουν άραγε; ρωτά η λευκή κοπέλλα άνησυχη.

— Σ' ένα φοβερό τόπο, μουρμουρίζει ο Κάλ. Τώρα πιά ξέρω πού μάς πάνε και ποιά θα είναι το τέλος μας...

— Μίλησέ μου, Κάλ!, λέει με σταθερή φωνή το κορίτσι. Θέλω να ξέρω πιά πού μάς πάνε και ποιά θα είναι το είδος του θανάτου πού μάς φυλάνε;

— Είναι άπαισίο!, αποκρίνεται με ψίθυριστή φωνή το άγόρι...

— Μάς πάνε σ' αυτή την «κοιλιάδα των τεράτων» πού μου είπες και τ'ο πρώι... Άλλά τι είναι αυτό το μέρος; Είπες πώς την κοιλιάδα αυτή την κατοικούν άγρια θηρία... Γιατί να μάς πάνε εκεί κάτω και να μάς ρίξουν να μάς φάνε τα θηρία και να μη μάς σκοτώσουν στο χωιό τους;

— Γι' αυτή την κοιλιάδα μούχει μιλήσει ο πατέρας μου όταν ήμουν μικρός, αποκρίνεται ο Κάλ. Είναι ένα μέρος όπου κατοικούν τέρατα πού δεν ξανάδε ο κόσμος. Τέρατα πού έχουν άπομείνει άπό την προϊστορική εποχή! Οί άγριες φυλές πού ζούν εδώ γύρω, δεν μπορούν να τα άντιμετωπίσουν και να πιά έξοντώσουν άν και θα τ'ήθελαν... Τα άιμοδόρα θηρία όταν δεν βρίσκουν τροφή στην

κοιλιάδα τους, φεύγουν απ' αὐτὴν καὶ περιπλανῶνται μέσα στὶς ζούγκλες... Τότε ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον ἄγριο, ἢ σὲ ὅποιο χωριὸ ὀλόκληρο βρεθῆ στὸν δρόμο τους... Γι' αὐτὸ πάντα τοὺς αἰχμαλώτους τῶν ἢ ὄσους νεκροὺς ἔχουν ἀπὸ τοὺς πολέμους μεταξὺ τῶν τοὺς πηγαίνουν καὶ τοὺς ρίχνουν γιὰ τροφή στὰ τέρατα! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ χορταίνουν καὶ δὲν τ' ἀφήνουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν κοιλιάδα τους γιὰ νὰ προκαλέσουν τρομερὲς καταστροφές...

Ἡ Μπέλλα χλωμιάζει σὰ νὰ εἶναι νεκρὴ ἀπὸ τώρα. Μέσα στὸ νοῦ της ἔρχονται οἱ πελώριοι σκελετοὶ τῶν προϊστορικῶν τεράτων ποὺ ἔχει δὴ στὰ μουσεῖα, στὴν πατρίδα της καὶ ἡ καρδιά της σφιγγεται ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ὅσο γιὰ τὴ Χούλα, ἡ καθημένη δὲν καταλαβαίνει τί πάει νὰ πῇ «προϊστορικά τέρατα». Τὸ νόημα ὅμως εἶναι ὅτι θὰ τοὺς πετάξουν γιὰ νὰ τοὺς φάνε τὰ θηρία κι' αὐτὸ τῆς φτάνει καὶ τῆς περισσεύει: γιὰ νὰ εἶναι ἀπαρηγόρητη.

— "Αχ!, φωνάζει: σπαρακτικά. Ποῦ νὰ τῷερα ἐγὼ ὀτ. ἔτρωγα καὶ καλότρωγα τόσα χρόνια γιὰ νὰ ταῖσω ἕνα πάλιοθηριὸ τῆς ζούγκλας!

Στὸ μεταξύ τὸ γεῦμα τῶν ἀγρίων τελειώνει. Σηκώνονται καὶ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τους γιὰ νὰ τοὺς πάρουν νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

— "Ὁς ἀποχαιρετηθούμε τώρα!, λέει ὁ Κάλ μὲ ἤρεμη

Ὁ Χούπ ρίχνει στὸ ἔδαφος, λαχταριστοὺς, κόκκινους καρπούς.

φωνή. "Ἴσως δὲν μπορέσουμε νὰ ἱερανομιλήσουμε πιά... Συγνώμη σέ με, Μπέλλα, ποῦ σὲ ὀδήγησα στὸν θάνατο... Στάθηκε ἀνόητος κι' ἐγωϊστὴς ποῦ σὲ πήρα μαζί μου!...

— Ἐγωϊστὴς θὰ ἦσουν ἂν ἐρχάσουν μόνος σου σ' αὐτὸ τὸ μέρος!, λέει ἀπλῶς ἡ κοπέλλα. Γιατί, ἂν πέθαινες μακριά μου, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ παρηγορηθῶ... Τώρα θὰ συναντηθούμε σὲ λίγες ὥρες στὸν ἄλλο κόσμο!

— "Αχ!, τσιρίζει ἡ Χούλα μὲ δάκρυα σὰν κοράμηλα. Κι' ἂν στὸν Παράδεισο, μὴς Μπέλλα, ξεχωρίζουν τὶς ψυχὲς τῶν μαύρων ἀπὸ τῶν λευκῶν, δὲν θὰ ξαναϊδωθούμε ποτὲ πιά! Πῶς θὰ κάνω χωρὶς ἐσάς, μὴς Μπέλλα;

— Στὸν Παράδεισο ὅλες οἱ ψυχὲς εἶναι μαζί, τῆς λέει ἡ Μπέλλα γιὰ νὰ τὴν παρηγορή

ση. Μὰ κι' ἄν ἀκόμα τὶς χωρίζουν—προσθέτει, θρῖσκοντας κουράγιο νὰ χαμογελάση — πάλι δὲν θάσαι μόνου σου! Θὰ συναντήσης τὸν κακομοῖρη τὸ φίλο μας τὸν Χούπ!

—“Ἄ, τὸν χαζο-πυγμαῖο! τοιρῖζει ἡ Χούλα ἔξω φρενῶν” Ἄν τὸν συναντήσω μπροστά μου μὲ τὰ νεύρα πὺ θάχω, θὰ τοῦ ρίξω μιὰ καρπαζιά τοῦ θὰ βουτῖξη... ἄλος ὁ κάτω κόσμος! — μὲ τὸ μπαρδὸν κι ἄλας!

Δὲν προλαβαίνουν νὰ πῶν περισσότερα. Οἱ ἄγριοι ἔχουν ἔρθει πιά κοντὰ τους. Τοὺς φορτώνονται πάλι καὶ ξεκινοῦν.

Ἔθρες περπατοῦν καί, ὅσο πάνε, οἱ θόρυβοι τῆς ζούγκλας ἀρχίζουν νὰ λιγοστεύουν ὥσπου σὸ τέλος δὲν ἀκούς πιά τίποτα. Λὲς καὶ βαδίζουν μέσα σ' ἓνα ἀπέραντο νεκρο ταφεῖο. Οὔτε πουλιά πιά κελαῖδουν οὔτε λιοντάρια καὶ ἄλλα θηρία μουγγρίζουν, οὔτε συχαμερὰ φίδια σέρνονται σφυρίζοντας ἀπαίσια ἀνάμεσα στὰ γυμνὰ πόδια τῶν μαύρων τῆς συνοδείας.

Στὰ πρόσωπα τῶν τελευταίων αὐτῶν εἶναι ζωγραφισμένη ἡ φοβικὴ Προχωροῦν γεμάτοι τρόμο καὶ τὰ γουρλωμένα μάτια τους δεῖχνουν πῶς περιμένουν νὰ ἀντικρύσουν ἄπὸ στιγμή σὲ στιγμή κάτι τὸ ἀπίθανο ἀνατριχιαστικὸ καὶ τρομερό.

Οἱ τρεῖς ἥρωές μας καταλαβαίνουν ὅτι τὸ τέλος τους πλησιάζει.

Κανένα ζῶο δὲν τολμᾷ νὰ

πλησιάσῃ στὴν ἐφιαλτικὴ κοιλὰδα τῶν τεράτων καὶ γιὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ σύνορά της καὶ πέρα δὲν ἀκούγεται ὁ παρὰ μικρὸς ψίθυρος.

Ἀπότομα τὸ ἔδαφος χαμηλώνει. Τὰ δέντρα ξανοίγουν. Γίνονται ὀλόενα λιγώτερα, ἀλλὰ πανύψηλα σὰν νὰ προσπαθοῦν μὲ τὶς κορυφές τους ν' ἀγγίξουν τὸν οὐρανὸ.

Μεγάλα ποτάμια ἀπλώνονται μπροστά τους. Χορτάρια καταπράσινο καὶ πελώριο φυτρώνει παντοῦ πὺ οἱ ἄνθρωποι, καθὼς περπατοῦν πάνω του, χώνονται σιγά-σιγά ὀλόκληροι μέσα καὶ μόνο τὰ κεφάλια τους ἐξέχουν ἀπὸ τὶς κορφές τῶν χορτῶν.

Λὲς κι' ἔχουν φτάσει στὸν ἀληθινὸ παράδεισο. Ἐναν παρὰ δεισο νεκρὸν, πὺ δὲν τὸν κατοικεῖ κανεὶς καὶ σιγῇ τάφου ἐπικρατεῖ ἀπὸ τῆ μιὰ του ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη...

Ἄλλὰ ὄχι...

Ξαφνικὰ, ἓνας τρομερὸς θόρυβος συγκλονίζει τὴ γῆ καὶ τὴν κάνει καὶ τρέμει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν μαύρων πολεμιστῶν. Σὰ νὰ γίνεται σεισμός.

Οἱ ἄγριοι ὁμῶς τρέμουν ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὴ γῆ. Ἄναρθρες κραυγές τρῶμου ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ λαρυγία τους.

Ὁ ἐφιαλτικὸς θόρυβος ἐπαναλαμβάνεται. Εἶναι σὰ μιὰ ὑπερκόσμη κραυγῇ, πὺ βγαίνει μέσα ἀπὸ κάποια κολλοσιαία σάλπιγγα.

Οἱ μαῦροι πολεμιστῆς σταματοῦν κατατρομαγμένοι. Ἄ

μέσως κατευθύνονται στον πανύψηλο κορμό ενός δέντρου και στα χαμηλότερα κλαδιά του κρεμούν τους αιχμαλώτους τους, από τα σκοινιά που τους έχουν δεμένους.

Το κάνουν αυτό γιατί αν τους αφήσουν κάτω, ανάμεσα στα πανύψηλα χόρτα, τα τέρατα της κοιλάδος δεν θα μπορούν να τους ανακαλύψουν για να τους φάνε.

Έτσι, οι τρεις ήρωές μας βρίσκονται κρεμασμένοι σαν ώριμα φρούτα από τα κλαδιά του δέντρου.

Οι άγριοι το βάζουν στα πόδια με τρομερές κραυγές. Φωνάζουν για να τους ακούσουν τα άποτρόπαια θηρία και τρέχοντας προς το μέρος τους, να ανακαλύψουν τους δεμένους αιχμαλώτους...

Μέσα σε δυό λεπτά οι άγριοι πολεμιστές έχουν χαθή κι' έχουν ξαναγυρίσει στην άρχη της ζούγκλας, έξω από την τρομακτική κοιλάδα του θανάτου.

Και τότε η υπερκόσμια κραυγή ακούγεται για τρίτη φορά. Απέναντι από τους τρεις καταδικασμένους σε θάνατο, από το βάθος της κοιλάδας, ακούγεται ένας φοβερός θόρυβος ος να κατρακυλάνε στη γη θεώοατα βράχια... Δεν είναι όμως τίποτα τέτοιο... Είναι απλούστατα οι πατημασιές ενός πελώριου, έφιαλτικού τέρατος, που έρχεται προς τα εκεί έχοντας ακούσει τις φωνές των άγριων ανθρώπων.

Ούτε στο πιο τρομακτικό

όνειρο δεν θα μπορούσε κανείς να δη ένα τόσο άπαισίο θηρίο. Το κεφάλι του φθάνει σχεδόν στις κορυφές των ψηλότερων δέντρων. Τα κατακόκκινα μάτια του καρφώνονται από μακριά στους τρεις κρεμασμένους συντρόφους και αστραφτούν άγρια!

Ένα καινούργιο άποτρόπαιο ούρλιαχτό θγαίνει από το στόμα του με τα τραμακτικά, σουβλερά δόντια.

— Ένας τυραννόσαυρος, Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή κοπέλλα κατάχλωμη. Τίποτε δε μπορεί να μās σώση, Κάλλ! Αντίο! Αντίο για πάντα!..

— Θα ξανασηλαιηθούμε εκεί που θα πάμε σε λίγο, Μπέλλα!, άποκρίνεται με τρομερά ήρημη φωνή ό γυιός της ζουγκλας....

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΥΠ

Ο ΤΡΕΛΛΟ - ΧΟΥΠ παρπατάει και τα πόδια του, που είναι σαν κομμένες στραβάς, όδοντοφυλίδες, τρέμουν από την κούραση. Τα χεΐλια του ψιθυρίζουν άκόμη άριθμούς, καθώς μετράει άκόμα το... ρεκόρ της σφαλιάρας του! Έχει ξεκινησει από τα χαράματα και τώρα κοντεύει ήλιόβασίλεμα. Έχει μετρήσει κι' αυτός δεν ξέρει πόσες φορές μέχρι άηδίας και πόσες φορές μέχρι άγανακτήσεως και μέχρι παρραφροσύνης, που ήταν τα έπόμενα «μέτρα» του, για να μη χάνη τον λογαριασμό. Και άκριβώς αυτή τη στιγμή που

έχει μετρήσει και δέκα μέχρι παραφροσύνης στέκεται αστισμένος.

Όσο για την παρδαλή και ρακάξα του, από τη στιγμή που τη φώναξε για να την... ξεπουπουλιάσει, δεν έχει ξαναπάει κοντά του και φτερουγίζει συνεχώς πάνω από το κεφάλι του με παράφωνα και καρίσιμα.

— Μωρή Μανταλένα, της λέει ο χαζο-πυγμαίος, για να πω την αλήθεια, δεν φανταζόμουν ναχω φτάσει και τόσο μακριά από κείνη την καρταλιά! Το πράγμα έχει αρχίσει να καταντάη μυστήριο! Ένεθερίως έφτασα μέσα σε δυο στιγμιούλες! Ήρπατιστός, κοντεύω να στραγγίξω ολόκληρος από τον ιδρώτα, κι' άκομα τίποτα! Και όχι τίποτ' άλλο, αλλά τώρα πώς θα με-

— Χριστέ μου, γλύκες!, τσιρίζει ο Χούπ εύτυχισμένος τρώγοντας τον παράξενο καρπό...

“Όλα τα φρούτα που κρατάει του πέφτουν...”

τοήσω παρακάτω; Ξέρεις κάτι; Λογαριάζω ότι με τόσες φορές πούχω μετρήσει ως το δέκα από το πρωί, θάχω φτάσει πιά κι' ως το έντεκα! Λοιπόν: Λέμε πως μετρήσα μια φορά ως το έντεκα και ξαναρχίζω από την αρχή! Ένα, δυο, τρία, τέσσερα...

Ο άνεκδιήγητος πυγμαίος σταματάει πάλι ξαφνικά. Τα μάτια του γουρλώνουν και κυττάζει ολόγυρά του παραξενεμένος.

Δυο πράγματα τον έχουν κάνει να σαστίσει: Το ένα, είναι πως τα δέντρα της ζούγκλας έχουν γίνει πολύ άραιοτερα και πολύ ψηλότερα από ότι ήταν ως τώρα. Και το δεύτερο ή νεκρική σιωπή που απλώνεται παντού τριγύρω του.

— “Άλλο πάλι τούτο!, τσιρίζει δυσαρεστημένος. Τι έ-

γινε και σκάσανε δλοι ἔτσι ξαφνικά; Μήπως μου κάνουν πλάκα τὰ θηρία και τὰ πουλιά; "Η μήπως κι' ἔπεσε και μιὰ ἐτιδημία ἰλαράς και δέν ἔμεινε ρουθούνη; Μωρή Μανταλένα! Βλέπεις τίποτα νὰ κουνιέται τοῦ λόγου σου ἀπὸ κεῖ πὺ βρίσκεσαι;

Ἄλλὰ ἡ παρδαλὴ καρακάξα του φαίνεται τοσομερὰ ἀνήσυχη. Στριφογυρίζει στὸν ἀέρα σὰν σβούρα κρῶζοντας παρῶφωνα.

— Τὴν κακομοίρα!, λέει ὁ Χούπ μὲ λύπη. Τὴν πονάει ἡ κοιλιά της φαίνεται! Πόσες φορές τῆς λέω νὰ μὴν τρώη σκυλιῆκια και δέν μ' ἀκούει! Ἄς τὰ τραβάει τώρα γιὰ νὰ μάθῃ!

Κι' ὁ ἀνοικονόμητος Χούπ συνεχίζει και πάλι ἀπτόητος τὸν δρόμο του, μουρμουρίζοντας μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

— "Ἐνα - δύο - τρία - τέσσερα... μετράει ὁ χαζο-Χούπ.

"Ἐνας τρομερὸς κύκλος θανάτου ἀνοίγεται γυρω ἀπὸ τὴ χειροδύναμη νέγρα.

— Δὲν βαριέσαι! Καλύτερα νὰ σοῦ πῶ πὺ ἔχει τέτοια ἡσυχία! Τὸ προτιμῶ γιὰτὶ ἐκεῖνοι οἱ τσαλαπετεινοὶ ἰδίως και τὰ τριζῶνια, μού τριβελίζουν τὸ μυαλουδάκι μου σὰν τρυπάνια! Λοιπὸν εἶχαμε μείνει στὰ τέσσερα μετὰ τὸ ἔντεκα!... Πέντε, ἕξη, ἑπτὰ, ὀκτώ...

Ὁ τρελλο-πυγμαῖος σταιματάει και πάλι και αὐτὴ τὴ φορά τὰ μάτια του ἀνοίγουν ἀκόμα πιὸ διάπλατα ἀπὸ τὴν προηγουμένη.

"Ἐνα δέντρο μὲ κάτι λαχταριστοὺς και κατακόκκινους καρποὺς εἶναι μπροστὰ του. Τὸ μυαλὸ τοῦ καμικιοῦ Χούπ, ποῆχει μονομιᾶς στὴν πελώρια νέγρα τὴ Χούλα!

— Ἐ, ρέ Βαγγελίστρα μου!, τσιρίζει μὲ ἀφάνταστο ἐνθουσιασμό. Τέτοιου εἶδους

φρουτικό δεν θάχουν βάλε ποτέ οι Χούλες μου στο στομάχου τους! Κύττα! Κύττα τι γίνεται! "Άλλο δέντρο πάρα-πέρα, με άλλους καρπούς! "Άλλο πιο κεί με άλλους! Μα νούλα μου! "Έφτασα στον Παράδεισο! "Έδώ είναι να κουβαλάω φρούτα στις Χούλες μου και να εισπράττω καρπαζιές!

"Η παραδαλή καρρικήα του ξεφωνίζει θυμωμένη και ανήσυχη. Ορμάει επάνω του. Τον αρπάζει από την προβιά με το μακρύ ράμφος της και τον τραβάει.

— Καλά! Καλά, της λέει ο χαζο-πυγμαίος με μεγάλη ψυχραιμία. "Ένοια σου, μωρή, και δεν θα χασομερήσου με παλιό! Κάτσε να κόψω μία άγκαλιά από αυτούς τους υπέροχους καρπούς για τις άρβωνιαστικές μου!

"Η Μανταλένα γίνεται πιο επιθετική και τὰ κακκαρίσματά της γεμάτα άπελπισία.

"Ο Χούπ όμως όχι μόνο δεν της δίνει δικάρα, παρὰ νευρίζει κιόλας στο τέλος:

— Είπα να περιμένης!, τσιρίζει άσπρη στην καρρικήα του. Μη με ξαναζυγώσης, γιατί θα πέση σφαλιάρα! "Ορίστε! Μούγινε κι' η Μανταλένα δύσκολη! "Αν δεν σ' άρέσουν, μη φάς έσύ! Κι' αν διαλέσαι, πάρε τὰ φτερά σου και πέτα! "Εγώ είπα ό-τι πρώτα θα μαζέψω τους καρπούς για τις Χούλες μου!

"Και μια και δυό ό τρελλο-Χούπ σκαρφαλώνει επάνω στο δέντρο κι' άρχίζει να κόβη τὰ

υπέροχα πραγματικά φρούτα και να τὰ πετάη στο έδαφος για να κατέβη ύστερα να τὰ μαζέψη.

Στό μεταξύ η Μανταλένα, βλέποντας πώς ό ανόητος άφεντικός της δεν την άκούει πετάει εκείνη μόνη της μακρυά κρίζοντας και έξαφανίζεται πίσω από τὰ πελώρια αιωνόβια δέντρα.

— Στο καλό κι' η Παναγιά μαζί σου!, μονολογεί ό Χούπ που άκούει τὰ κακκαρίσματα της ν' άπομακρύνονται. Μμμ! Και τι ώραία μμρουδιά που έχουν αυτά τὰ φρούτα! Θα τρελλαθούν οι άρβωνιαστικές μου!

"Ο Χούπ δεν άργεί να τελειώσει. Ρίχνει πολλούς από τους λαχταριστούς, όλοκόκκινους καρπούς στο έδαφος "Υστερα κατεβαίνει από το δέντρο του με γρηγοράδα. "Άρχίζει να τους μαζέψη. Μέσα σέ λίγα λεπτά έχει γεμίσει ό-λόκληρη την άγκαλιά του.

Και τότε όρθώνεται για να ξεκινήση όταν αυτή τη στιγμή ένας έφιαλτικός θρυχηθμός άκούγεται, τόσο δυνατός, που κάνει τη γη να τρέμη από κάτω από τὰ πόδια του σά να γίνεται σεισμός.

— Μωρέ μπράβο!, τσιρίζει ό χαζο-πυγμαίος και κυττάζει με γουρλωμένες τις ματάρες του κατά τον ούρανό. Βροντές! Κι' ό ούρανος είναι καταγάλανος! Πολύ μυστήριο μέρος! "Άς του δίνω πριν πάση η μόρα...

Κάνει να ξεκινήση αλλά

τήν ἴδια στιγμή κάτι βλέπει καὶ μένει ξερός:

Ένα κολοσσιαῖο τέρας στέκεται μπροστά του καὶ τὸν κυττάζει μὲ τὰ σατανικά μάτια του.

Εἶναι ἓνα γιγάντιο ζῶο ἀπομεινάρι μιᾶς ἐποχῆς ποῦ ἔχει χαθῆ γιὰ πάντα πιά, στὸ βάθος τῶν αἰώνων... Τὸ κεφάλι του εἶναι μικροσκοπικὸ σὲ ἀναλογία μὲ τὸ τεράστιο σῶμα του καὶ μοιάζει μὲ κεφάλι ἐνὸς κανονικοῦ ἀρνιοῦ. Μὰ τὸ κορμί του εἶναι τερατώδες καὶ πάνω στὴ γιγαντιαία ράχι του, ἔχει ἓνα σωρὸ λέπια κοφτερά καὶ μεγάλα. Εἶναι τουλάχιστον ἑκατὸ φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν Χούπ σὲ ὄγκο. Αὐτὸ ἕμως δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάνει τὸν ἀθεράπευτα ἠλίθιο πυγμαῖο νὰ καταλάβῃ τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποῦ διατρέχει.

— Καλὲ προβατάκι!..., φωνάζει σπὸ τέρας. Τὶ μάρκα γάλα πίνεις καὶ μεγάλωσες ἐπσι;

Τὸ ἐφιαλτικὸ θηρίο ἀφήνει ἓνα κολασμένο μουγγρητό, σὰν τὸ πρῶτο ποῦ ἄκουσε ὁ Χούπ καὶ τὸ πέρασε γιὰ... βρονητή.

Δυὸ τρεῖς ἀπὸ τοὺς καρπούς ποῦ κρατάει ὁ πυγμαῖος τοῦ φεύγουν ἀπὸ τὸ τράνταγμα. Ὁ Χούπ σκύβει μὲ μακαριότητα καὶ τοὺς σηκώνει, τοποθετώντας τοὺς καὶ πάλι στὴ θέσι τους.

— Μωρὲ μπράβο βέλαισμα! τσιρίζει μὲ θαυμασμό. Ἄλλὰ θὰ μοῦ πῆς πάλι πὼς ἀνέλογα μὲ τὸ μπῶί σου καὶ λίγο

εἶναι! Λοιπὸν, προβατάκι, μὲ συγχωρῆς ἀλλὰ προέπει νὰ φύγω, γιὰτὶ θὰ μὲ περιμένουν οἱ Χούλες μου νὰ φάνε κἄνα τζάνερο! Φαντάζομαι τὶ μπῶί θάχῃ ὁ πατέρας σου, βρὲ ἀθεόφοβο! Γεῖα-χαῖρά!

Καὶ μὲ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ λόγια κάνει νὰ φύγῃ.

Τὸ τέρας ἀφήνει καὶ τρίτο μουγγρησιμα καὶ βαδίζει ἓναν τῖον του ἀπειλητικὸ. Ὁ Χούπ ὀπισθοχωρεῖ καὶ στὸ χαζὸ πρόσωπό του καθρεφτίζεται ὁ τρόμος.

— Ἄν θὲς ἀπὸ αὐτὰ τὰ φρούτα, τσιρίζει, νά: Ἐκεῖ τὸ δέντρο εἶναι γεμάτο! Αὐτὰ τὰ μάζεψα γιὰ τὶς Χούλες μου!

Τὸ τέρας κάνει ἄλλο ἓνα βῆμα μπροστά. Μουγγρίζει καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του βγαίνει ἓνας καυτὸς ἀχνὸς σὰν σύννεφο.

Ὁ Χούπ ὑποχωρεῖ καὶ πάλι.

— Μωρὲ δὲν πᾶ νὰ βελάζης ὡς τὴ Δευτέρα Παιρουμεσία. Λέει μὲ πείσμα. Θ' ἀφήσω ἐγὼ τὶς ἀρρεβωνιαστικὲς μπουγιὰ νὰ ταῖξω πρόβατα τώρα! Ποῦ ἀκούστηκε αὐτό; Καλὲ πίσω! Ξίτ!!

Τὸ τέρας ἄμως ἀντὶ νὰ κἀνῃ πίσω κάνει μπροστά καὶ ξύνει τὸ ἔδαφος μὲ τὰ προμερὰ πόδια του. Εἶναι μουγγρητὸ φοβερώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ τροηγούμερα ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ χαζο - πυγμαῖος τὸ βλέπει νὰ ἔρχεται καταπάνω του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Κύτταξε ἐκεῖ ἀντάτρο-

φή!, τσιρίζει τρέχοντας. "Όλο τὰ δέντρα γαμάτα φρούτα είναι, θέλει και καλά αυτά που έχω κόψει για τις Χούλες μου! Δεν σφάζανε!

Γυρίζει το κεφάλι του και βλέπει κατατρομαγμένος ότι το γιγαντιαίο τέρας έχει ριχτή πίσω του και τον κυνηγάει. Βάζει λοιπόν κι' αυτός στα πόδια του φτερά και γίνεται καπνός.

— "Έτσι μου είσαι; τσιρίζει χασκογελώντας. Έμπρός! Αν με φτάσης θα σου δώσω ένα!

Και πραγματικά ο διαβολέμένος στο πρέξιμο πυγμαίος όσο πάει κερδίζει απόσταση από το εφιαλτικό τέρας που με τον τεράστιο όγκο του είναι βαρύ και δυσκίνητο. "Όταν μάλιστα ο τριπίθαμος πυγμαίος χώνεται μέσα στα πρώτα πυκνά δέντρα της απεπέραστης ζούγκλας, που

• ΟΚαλ αγωνίζεται ήρωικά...

το τέρας πρέπει να το ξεριζώνει στο πέρασμά του για να καταφέρνει να προχωρή, τότε απομακρύνεται πάρα πολύ ώσπου στο τέλος παύει και να το βλέπει και να το ακούει.

Αλλά ο ανεκδιήγητος πυγμαίος για να τρέξει τόσο πολύ, έχει πάθει άλλη συμφορά: "Όλα τὰ φρούτα που κρατούσε τούχουν πέσει στον δρόμο ξεγλυστρώνοντας από μέσα από την αγκαλιά του, χωρίς να πάρει είδηση μέσα στη βιασύνη του.

Και ξαφνικά, σταματάει και βλέπει ότι τούχει απομείνει μονάχα ένα στο χέρι του, που το κρατάει από το κοτσάκι.

— "Αϊ στην εύχή!, τσιρίζει αγριεμένος. Πώς θα πάω στις Χούλες μου με άδεια χέρια; "Α! Αυτό το θρωμοπρόβατο θα το εκδικηθώ! Θα βάλω τον ξυλάρα να το πιάσει και να το σφάξει! Έγώ θα πάρω τ' άντερα του και θα τα κάνω κοκκορέτσι! Τι να το κάνω τώρα αυτό που μου έμεινε; Καλύτερα να μη τής το πάω και νομίσει ότι την κοροϊδεύω! Γιατί αν τής περάσει από το κεφαλάκι της κάτι τέτοιο, θα θυμώσει και δεν θα μου ξαναδώσει πια καρπαζιά ποτέ των ποτών!

Και μ' αυτή τη σοφή σκέψη, ο Χούπ αποφασίζει να φάει αυτός το φρούτο που κρατάει στο χέρι του και του κόβει κιόλας την πρώτη δαγκωνιά.

— Χριστουλάκι μου!, γλύκες!, τσιρίζει κατευχαριστή-

μένος! "Α, τέτοιου είδους πράγμα δεν θάχουν φάει ποτέ στη ζωή τους οι Χούλες μου! Είναι κρίμα! Πρέπει να γυρίσω πάλι να κόψω άλλα ή να μαζέψω αυτά που μου έπεσαν στον δρόμο!

Και μ' αυτή τη σκέψη ο χαζο - Χούπ εξακολουθεί να περπατάει συνέχεια όπως πηγαίνει ως τώρα, ενώ τα μάτια του στριφογυρίζουν μέσα στις κόγχες τους σαν δίσκοι γραμμοφώνου!

Τρώει τον υπέροχο πραγματικά καρπό και είναι πολύ ευχαριστημένος. Χοροπηδαίει από τη χαρά του και αρχίζει να τραγουδάει κιόλας με την παραφωνη φωνή του.

Τέλος φτύνει τα κουκούτσια, σκουπίζει τα χέρια του από τους χυμούς που τρέχουν πάνω στην προδιά του και πλαταγίζει τη γλώσσα του λιγωμένος.

— Τι ωραία που είναι η ζωή!, τσιρίζει. Αυτό το δάσος είναι όνειρο! Αυτές οι εύωδιές είναι μούρλια! Τα χρώματα των λουλουδιών είναι μαγεία! Το ποτάμι είναι τρέλλα! Αυτά όμως τα πράγματα που κρέμονται από το κλαδί του δέντρου, τι είναι;

Πάνω σ' αυτό το τελευταίο μένει κόκκαλο και ξύνει το κεφάλι του.

ΦΡΙΚΗ...

ΤΑ «ΠΡΑΓΜΑΤΑ» που έχει δηό πυγμαίος να κρέμονται από το κλαδί του δέντρου, δεν είναι τίποτε

Κάνει να ξεκινήσει αλλά την ίδια στιγμή βλέπει κάτι και μένει Έρρός!

Άλλο παρ' οι τρεις αίχμάλωτοι συντροφί του, που έτσι δεμένους τους έχουν κρεμάσει οι μαυροί πολεμιστές για να τους φάνε τα τρομακτικά τέρατα εκείνης της κοιλάδας!

Είναι ακριβώς η στιγμή που ο τρομερός τυραννόσαυρος πλησιάζει άργα και μεγαλόπρεπα από μακριά, για να κατασπαράξει τους ήρωές μας...

Οι τελευταίοι αυτοί άκουνε πάνω στην τραγική εκείνη ώρα, τον μονόλογο του άνεκδιήγητου πυγμαίου.

— Χούπ!, φωνάζει η πελώρια Χούλα που είναι γυρισμένη κατά το μέρος του και φυσικά τον βλέπει πρώτη Χούπ! Χουπάκο μου! Καλέ είναι ο Χούπ, μίς Μπέλλα!

Ο Κάλ και η Μπέλλα καταφέρνουν να γυρίσουν τα κε-

φάλια τους και να αντικρύσουν τὸν τριπίθαιμο σύντροφό τους με κραυγὲς χαράς.

— Χούπ!, φωνάζει ὁ Κάλ. Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ! Πάνω στὴν ὥρα ἔφτασες πάλι ἐκεῖ πού σέ εἶχαμε γιὰ νεκρό. Ἐλά! Ἐλά γρήγορα νὰ μᾶς λύσης γιατί πλησιάζει ἕνα τρομακτικό τέρας νὰ μᾶς κατασπαράξει!

— Ἰησὺ!, τσιρίζει ὁ κωμικοπραγικός πυγμαῖος με τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ τὴν ἕκπληξι. Ἐρε μαρούλα μου! Τέτοιο πράγμα δὲν τὸ περίμενα νὰ τὸ δῶ στὰ μάτια μου! Ἀχλάδια πού μιλάνε! Αὐτὸ εἶναι δέντρο μιά φορά!

— Χούπ!, ξεφωνίζει καὶ πάλι ὁ Κάλ με ἀπελπισία, πού καταλαβαίνει ὅτι ὥσπου νὰ βάλῃ τὸν Χούπ νὰ κἀνῃ αὐτὸ πού πρέπει, μπορεῖ τὸ τέρας νὰ βρίσκεται κίόλας ἀπὸ πάνω τους. Χούπ, εἴμαστε ἡμεῖς; Ὁ Κάλ, ἡ Μπέλλα κι ἡ Χούλα! Ἐλά νὰ μᾶς λύσης γρήγορα! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ δικὴ σου!

— Τί; Δηλαδή δὲν εἰστε ἀχλάδια καὶ εἰστε ἄνθρωποι; μουρμουρίζει χαζὰ ὁ Χούπ. Ἄκου πράγματα! Θέλετε σοδαρὰ νὰ πιστέψω τέτοιο πράγμα!

— Χούπ!, φωνάζει ἡ Μπέλλα. Εἴμαστε οἱ συντρόφοί σου Δὲν μᾶς γνωρίζεις;

— Δὲν με παρατάτε!, λέει νευρίασμένος ὁ πυγμαῖος με τὴν τσιρίχτη φωνὴ του. Πού τοὺς βρήκα ἐγὼ τοὺς συντρόφους; Ἐγὼ ἀπὸ τότε πού θυμάμαι τὸν κόσμον περιπατῶ μο

νάχος μου μέσα στὸ δάσος!

— Χουπάκο μου! Εἶμαι ἡ Χούλα σου! Ἡ ἀρρεβωνιαστὴ κιά σου!, κλαίγεται ἡ πελώρια νέγρα γιὰ νὰ τὸν συγκινησῇ.

— Ἡ ποιὰ μου; τσιρίζει ὁ Χούπ σὰν ἀπολιθωμένος. Δὲν εἴμαστε καλὰ! Καλὲ πού σὲ ξέρω γὼ ἔσένα, λοντροβαρέλα; Πρόσεχε μὴ σκάσης τώρα πούμαί κοντὰ καὶ με πάρουν τὰ κομμάτια σου!

— Πῶς μιλάς ἔτσι, ἀνάγωγε!, ξεφωνίζει ἡ νέγρα ἐξαγριωμένη. Ἄν σὲ πιάσω καμμιά φορὰ θὰ σὲ πρελλάνω στὶς σφαλιάρες.

— Γιὰ κᾶνε πῶς σηκώνεις τὸ χέρι σου, φουσκωμένο ἀχλάδι!, λέει ὁ Χούπ με θυμὸ.

— Χούπ! Πρὸς Θεοῦ! Λύσε μας!, μουγγρίζει ὁ Κάλ ἀπελπισμένος. Κατέδασέ μας ἐπὶ αὐτὸ τὸ κλαδί!

— Ὑπαμονή!, λέει ὁ πυγμαῖος χασκογελώντας. Ὅταν θὰ ὀριμαίσετε θὰ πέσετε μονάχοι σας! Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου, γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶμαι καὶ βιαστικός!

Κι' ὁ χαζο-πυγμαῖος χωρὶς νὰ δῖνῃ σημασία στὶς ἐξαλλες κραυγὲς τῆς Χούλας, συνεχίζει τὸν δρόμον του πρὸς τὴ ζούγκλα ἀπτόητος. Εἶναι τόσον κοντὸς καὶ τὸ χερτάρι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τόσο ψηλό, πού τὸν σκεπάζει ὀλόκληρον καὶ μόνον ἡ κορυφὴ τῆς κοπελ λαδούρας του με τὸν ..ἀνεμὸ δείχτη, φαίνεται νὰ περιπα-

τόπη πάνω στην πράσινη θάλασσα.

— Τρελλάθηκε ο Χούπ!, λέει άπελπισμένη και καπλάχλωμη ή Μπέλλα που για μια στιγμή είχε πιστέψει πως θα σωθούν. Είναι τρομερό να βρίσκεται εδώ και να μάς αφήσει να μάς σπαράξει το έφιαλτικό αυτό τέρας...

Ο γιγαντάσιμος Κάλ, χλωμός και άπελπισμένος κι εκείνος, κουνάει ώστόσο το κεφάλι του παράξενα.

— Δεν φταίει ο ο Χούπ, Μπέλλα!, μουρμουρίζει με σιγανή φωνή. Δεν πρέπει να τον καταριέσαι τώρα που θα πεθάνης!... Είδα το πρόσωπό του πασαλειμμένο με κάτι κοκκινωπούς χυμούς...

— Δεν καταλαβαίνω, Κάλ.

— Σ' αυτή εδώ την περιοχή φυτρώνει το δέντρο του λωτού, Μπέλλα! Όποιος φάει ένα από αυτά τα φρούτα, ξε

χνάει τα πάντα! Ποιός είναι, από που έρχεται και πού πηγαίνει! Ή μοίρα μάς κορόιδεψε άλλη μια φορά, σκληρότερα από κάθε άλλη!... Ό καημένος ο Χούπ έφαγε έναν λωτό!....

Ο τυραννάσιμος όμως δεσπάζει και πλησιάζει και τα βήματά του κάνουν τη γή να τρέμη και τα δέντρα να κουνιούνται... Ό θάνατός τους είναι σίγουρος και τρομακτικός, τη στιγμή που ο Χούπ βαδίζει ξένοιαστα μέσα στην τρομερή κοιλάδα και χασκογελάει χοροπηδώντας ανάμεσα στα χόρτα.

— Βρέ για κύττα πλάκες! Ερωμο-άχλάδια τώρα, να σου κόνουν τον κάμποσο! Τό ένα άχλάδι ήτανε, λέει ο άδελφός σου και τό άλλο ή άρρεθωνία στικιά μου! Βρέ κάτι κοτσάρες που σου κοπανάνε και τα φρούτα καμμιά φορά!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Άποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικάί Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Με τό τεύχος 8 συμπληρώθηκε ο πρώτος τόμος του ΚΑΛ. Όσοι από τους άνογνώστες μας θέλουν να δέσουν τα τεύχη τους μπορούν να τα φέρουν στα γραφεία μας, Λέκκα 22, ύπόγειο. Ή βιβλιοδεσία επιβαρύνει τους άνογνώστες μας με 5 δραχμάς.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: 'Οδός Λέκκα 22—Τόμος 2—'Αριθ. 11—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Τσατσούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

ΝΕΑ ΑΤΛΑΝΤΙΣ

'Ασφαλώς είναι τὸ καταπληκτικώτερο ἀπὸ τὰ μέχρι σήμε-
ρα ἀναγνώσματα τοῦ

ΚΑΛ!

Τὸ πιὸ δυνατὸ σὲ ἀγωνία καὶ συγκινήσεις!

Τὸ πιὸ ξεκαρδιστικὸ καὶ διασκεδαστικὸ σὲ γκάφες καὶ
ἀπρόοπτα:

ΝΕΑ ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛ

ΑΥΤΑ ΣΥΝΕΒΗΣΑΝ ΕΩΣ ΚΑΙ ΔΥΟ
ΜΗΝΕΣ, ΑΠΟ ΤΟΤΕ Η ΖΩΗ ΜΟΥ
ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΕΦΙΑΠΤΗΣ.
ΔΕ ΜΕ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ;

ΝΑΙ ΚΥΡΙΕ
ΧΕΝΡΥ ΣΑΣ ΠΙΣΤΕΥΟ! ΤΟ ΕΙΔΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΓΝΩΣΤΟ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΚΑΝΟ-
ΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΧΩ
ΔΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΛΛΑ ΕΧΩ
ΔΙΑΒΑΣΕΙ.

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΑΥΤΟΣ
ΕΙΧΑΙ ΙΚΑΝΟΣ ΝΑ ΠΑ-
ΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΕΓΩ ΤΟΥ ΔΙΟΚΤΗΤΗ ΤΟΥ
ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ... ΠΡΕΠΕΙ
ΕΜΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΣ ΕΓΩ ΝΑ
ΤΟ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΠΙΣΩ.

ΜΑ
ΑΥΤΟ
ΕΙΝΑΙ
ΑΔΥΝΑ-
ΤΟΝ!

ΚΑΤΙ ΑΠΠΟ ΣΥΝΕΒΗ ΝΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΩ ΤΗΝ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ

ΝΑ ΨΗΝ ΠΟΛΥΤΟΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕ-
ΡΟ ΕΓΩ ΕΙΧΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΗ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΔΙΑΣΥΡΟΝ-
ΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΦΗΜΗ ΚΑΙ
Τ' ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ. ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ.

ΒΛΕΠΟ ΠΟΣ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕ-
ΝΕΣ ΧΕΝΡΥ, ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.